

TKİP V. Kongresi sunumlarından...

Alevi sorunu ve Alevi hareketi

Alevilik değerleri arasında yer alan "kadın-erkek eşitliği, dayanışma, paylaşım, ırkçı-mezhepçi zihniyetin reddi (72 millete bir nazarla bakmak)" gibi değerleri geliştirmek, öte

yandan ise baskı, sömürü, eşitsizlik, ayrımcılık gibi musibetleri ortadan kaldırmak için, bu sorunların kaynağı olan kapitalizmle hesaplaşmak zorunludur. Kronik yapısal krizler

döneminde bulunan kapitalist sistem, demokratik hakları geliştirmek bir yana, on yılların mücadeleleriyle kazanılan hakları da gasp etmek için saldırıyor. **s.12-14**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2016 / 15
15 Nisan 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

DiRENİŞİ BÜYÜTELİM, 1 MAYIS'A HAZIRLANALIM!

2016 1 Mayıs baskı ve saldırganlığın hedefi durumunda. Bir dizi kentte alan yasakları gündemde. İstanbul'da ise Taksim Meydanı üç yıldır yasaklı ve bu yıl da emekçilere kapatılmak isteniyor. Bu nedenle, toplumu kuşatan faşist ablukayı kırma bakışı ile 1 Mayıs'a hazırlanmak, İstanbul'da Taksim Meydanı'nı, diğer kentlerde ise yasaklı alanları özgürleştirme kararlığı ile hareket etmek ve zorbalığa karşı 1 Mayıs'ı direniş gününe çevirmek büyük bir önem taşıyor.

Taksim ısrarı, yasak zincirini kırma iradesidir - O. Ekim

s.3

Tacizlere, baskıya sömürüye karşı ses ver, diren!

s.19

Sömürüye, baskıya ve köleliğe karşı;

Direnişi büyütelim, 1 Mayıs'a hazırlanalım!

İşçi sınıfı ve emekçileri hedef alan ekonomik, sosyal ve siyasal saldırıların yoğunlaştığı bir dönemden geçiyoruz. Neredeyse her yeni güne sermaye düzeninin gündeme getirdiği yeni bir saldırı programı ile uyanıyoruz. Kiralık İşçi Büroları'nın açılması, kıdem tazminatı hakkının fona devredilerek gasp edilmesi, kuralsız-esnek çalışma koşullarını pekiştirecek uygulamaların hayata geçirilmesi, güncel olarak işçi sınıfını hedef alan saldırı başlıklarını oluşturuyor.

Gerek güncel planda işçi ve emekçileri hedef alan bu kapsamlı saldırılar, gerekse yıllardır uygulanan neoliberal politikaların biriktirdiği ağır sorunlar yaklaşan 1 Mayıs'ın öne çıkan gündem başlıklarını oluşturacak, kölelik dayatmalarına karşı işçi ve emekçilerin güncel talepleri 1 Mayıs alanlarında önemli bir karşılık bulacaktır.

Bu böyle olmakla birlikte, işçi sınıfının azgın sömürü koşullarına karşı her geçen gün büyüyen öfkesini 1 Mayıs alanlarına güçlü bir şekilde yansıtmak, bunu devrimci bir bakışla ve 1 Mayıs'ın tarihsel misyonuna uygun bir biçimde gerçekleştirmek çok daha özel bir yoğunlaşmayı, devrimci bir çabayı zorunlu kılıyor. İcazetçi-uzlaşmacı sendikal bürokrasinin kapsamlı yıkım saldırıları karşısındaki sessizliği ve reformist solun edilgen tablosu 1 Mayıs'a dönük devrimci hazırlığın önemini bir kat daha artırıyor.

Kitlesel, militan ve işçi sınıfının damgasını vurduğu bir 1 Mayıs tablosu yaratmak için, işçi sınıfı içerisinde giderek oluşan mücadele dinamikleri ile bizzat üretim birimleri temelinde buluşmak ve bu potansiyeli 1 Mayıs alanlarına taşımak sorumluluğu, günün en acil görevi olarak öne çıkıyor.

Toplumsal yaşamın her alanını kuşatan gerici atmosfer ve faşist baskı politikaları, 1 Mayıs sürecinin bir diğer önemli gündem başlığını oluşturuyor.

Sermaye devletinin "terör" demagogisi eşliğinde hayata geçirdiği polis rejimi uygulamaları, çıkan her sesin boğulması için devreye sokulan azgın polis-yargı terörü ve kent merkezlerinde patlatılan bombalarla birlikte yükseltilecek korku duvarları; faşist baskı politikalarının en çıplak görünümüleri olarak öne çıkıyor.

Devrimciler, ilericiler ve Kürt halkı sokak ortasında infaz edilirken; akademisyenlerden gazetecisine, ses çıkaran herkes tutuklanarak zindanlara atılıyor. İşçi sınıfının hak arama eylemleri yasaklanıyor, direnen ve mücadele eden kesimler devlet terörünün hedefi haline geliyor. Sokaklar, meydanlar en sıradan eylemlere bile kapatılıyor... Psikolojik harp yöntemleri ve tirmandırılan gerici propaganda ile toplum terörize ediliyor, bu yolla kitle eylemlerine katılım düşürülmeye çalışılıyor.

2016 1 Mayıs'ı da, bu baskı ve saldırıların hedefi durumunda. Bir dizi kentte alan yasakları gündemde. İstanbul'da ise Taksim Meydanı üç yıldır yasaklı ve bu yıl da emekçilere kapatılmak isteniyor. Bu nedenle, toplumu kuşatan faşist ablukayı kırma bakışı ile 1 Mayıs'a hazırlanmak, İstanbul'da Taksim Meydanı'nı, diğer kentlerde ise yasaklı alanları özgürleştirme kararlığı ile hareket etmek ve zorbalığa karşı 1 Mayıs'ı direniş gününe çevirmek büyük bir önem taşıyor.

Her geçen gün tirmanan emperyalist savaş politikaları, Kürt halkını hedef alan imha ve inkar saldırıları, çürümüş ve ko-

kuşmuş sermaye düzeninden ortaya saçılan pislikler, toplumsal yaşamın üzerine çöreklenen burjuva gerici vb. siyasal sorunlar, 2016 1 Mayıs'ının diğer önemli gündem başlıklarını oluşturuyor.

Dönemin yakalanacak halkasını devrimci sınıf hareketi yaratmak olarak tanımlayan sınıf devrimcileri, yaklaşan 1 Mayıs'a yönelik hazırlıkları da bu temelde ele almalıdır. Zira siyasal sorunlar üzerinden işçi sınıfını taraflaştırmak ve bağımsız devrimci sınıf çizgisi üzerinden harekete geçirmek, 1 Mayıs hazırlıklarının en kritik halkasını oluşturmaktadır. TKİP V. Kongresi'nde bu güncel sorumluluk şu şekilde tanımlanmaktadır;

"Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!", temel şiarımız, temel kaygımız, temel yoğunlaşma noktamız olmalı. İdeolojik tutarlılık açısından, siyasal mücadele açısından, Kürt sorunu açısından, orta sınıf baskısı açısından, boğazlaşmalar içerisinde sürekli kendini tüketen bir bölge olarak Ortadoğu'ya bir çıkış yolu bulabilmek açısından, devrimcileşecek bir işçi sınıfı hareketini tek çıkış yolu olarak görmeliyiz." (TKİP V. Kongresi Açılış Konuşması / www.tkip.org)

Tüm bu gelişmeler göstermektedir ki; 2016 1 Mayıs'ını kölelik dayatmalarına, faşist baskılara, sömürüye, emperyalist saldırganlığa, kirli savaşa, çürüyen düzene karşı devrimci bir direniş günü olarak örgütlemek, günün en yakıcı sorumluluğu olarak öne çıkmaktadır. Bu nedenle geriye kalan sınırlı zaman diliminde dikkatler 1 Mayıs'ın bu güncel misyonu üzerinden örgütlenmesine odaklanmalı, kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs için her türden olanak seferber edilmelidir.

2016 1 Mayıs'ını kölelik dayatmalarına, faşist baskılara, sömürüye, emperyalist saldırganlığa, kirli savaşa, çürüyen düzene karşı devrimci bir direniş günü olarak örgütlemek, günün en yakıcı sorumluluğu olarak öne çıkmaktadır. Bu nedenle geriye kalan sınırlı zaman diliminde dikkatler 1 Mayıs'ın bu güncel misyonu üzerinden örgütlenmesine odaklanmalı, kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs için her türden olanak seferber edilmelidir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/15 * 15 Nisan 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Taksim ısrarı, yaşamı saran yasak zincirini kırma iradesidir!

O. Ekim

1 Mayıs'a sayılı günler kala, İstanbul 1 Mayıs'ının nerede olacağı/olması gerektiği üzerine "yer" tartışmaları da sürüyor. Taksim'in işçiler, emekçiler ve devrimcilerin ortaya koyduğu irade ile kazanılması çabasını "yer" tartışmaları ile boğmaya çalışanlar, sermaye devleti geri adım attığında Taksim'de "zafer" geçitleri gerçekleştiren "direndik kazandık" propagandası yapanlar, son birkaç yıldır tekrar "yer" tartışmalarına sarılmış durumdadır.

Yıllardır Taksim dışında bir tartışma olmamasına rağmen, 1 Mayıs'ı "yer tartışmalarına feda etmemek" söylemiyle "yer" tartışması yaratanların abesliği bir tarafa, tartışma ve pratikler reformizmin güncel pratik-politik sınırlarına dair bir kez daha çarpıcı örnekler sunmaktadır.

Reformist/icazetçi yaklaşımların tutarsızlıkları elbette kendilerini bağlar, ancak mücadele kaçınılığının kitlelere maledilme çabasını teşhir etmek de devrimci kitle mücadelesini esas alanların temel bir sorumluluğudur. Bugün reformistler tarafından yürütülen Taksim tartışmaları, dönemin ve işçi sınıfı mücadelesinin ihtiyaçları üzerinden değil, pratikte birçok kez görüldüğü gibi sermaye düzeninin tutumuna göre ilerlemektedir. Sınıflar mücadelesini burjuva yasaların öngördüğü sınırlarda algılayanların, Taksim 1 Mayıs'ını izin verildiği ölçüde gerçekçi ve ihtiyaca uygun bulmaları da bu yönüyle anlaşılır bir durumdur.

Ancak bu çevrelerin dar siyasal ufuklarını ve icazetçi yaklaşımlarını 1 Mayıs'a yönelik gerici tutumların dayanak noktası haline getirmesi ve kitle mücadelesini geriletilen bir rol oynaması nedeniyle aşılması gereken bir engel konumundadır.

Burjuva partisi CHP'nin "izin verilen yerde 1 milyon kişiyle kutlayalım" açıklaması kendi politik hesapları üzerinden bir yere oturuyor olabilir. Zira CHP'den sınıflar mücadelesi içinde işçi sınıfı lehine bir tutum belirlemesi beklenemez. Ancak işçi sınıfı mücadelesinden dem vurarak "Her yerde 1 Mayıs!" söylemiyle kitlelerin karşısına çıkan, bunu pratik bir çaba ile bütünlemeye çalışan, geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi Taksim'den kaçışın gerekçesi yaparak 1 Mayıs'ı "sınıfın olduğu alanlarda" kutlamayı "tercih eden" reformist çevreler, bir kez daha aynı argümanları dillendirmeye başlamış bulunuyorlar. Gericiliklerine bir kez daha gerekçeler üretmeye çalışıyor, olanağını bulduklarında ise parçalı 1 Mayıs tablosunun zeminini güçlendirmeye çalışıyorlar. Bu yaklaşımların sendikalara sirayet etmiş halleri ise, 1 Mayıs'a sayılı günler

1 Mayıs'ı Taksim'de gerçekleştirme tutumu kendi başına bir yer fetişizmi değildir. Taksim 1 Mayıs'ı işçi sınıfı ve emekçilerin sermaye düzeniyle girdiği bir irade savaşıdır. İşçi ve emekçilere sokakları, meydanları yasaklayan sermaye düzenine karşı ortaya konan bir dirençtir.

kala henüz net bir tutum ve açıklama yapılamaması olarak karşılık buluyor. Yer tartışması yapmayalım diyenlerin açtığı yer tartışmaları, 1 Mayıs'ın içeriği, gündemleri, politik hattı ve dönemin ihtiyaçlarının tartışılmasını, pratik gereklerinin yerine getirilmesini gölgede bırakıyor, tartışmalar son kertede 1 Mayıs eylemlerini devletin izin verdiği alanlarda yapıp yapmama noktasında düğümleniyor.

"Her yerde 1 Mayıs"çıları, yıllardır Taksim çağrısını göstermelik olarak gerçekleştiren, sembolik katılımlara indirgeyen, ilk saldırıda alanı terk eden sendikal bürokrasinin ürkek ağızla "1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak istiyoruz" söylemleri tamamlıyor. 1 Mayıs toplumun üzerine çöken karabasana karşı bir direniş günü olarak değil, sendikal bürokrasinin "durumu nasıl kurtarırız" tartışmalarına kilitlenerek, "dönemin hassasiyetlerinin" esir aldığı bir ruh hali içerisinde geçiştirilmeye çalışılıyor.

Zor bir sürecin içinden geçiliyor. İçeride ve dışarıda sistemin yaşadığı çok yönlü krizlerin derinleşmesi, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklara ağır bir fatura olarak dönüyor. Türkiye'de güncel siyasal atmosferi yaşamın her alanını kaplayan baskı, zorbalık ve gericilik politikaları belirliyor. Kürt halkına yönelik barbarca katliamlar dayatılırken, polis devleti uy-

gulamaları her geçen gün ağırlaşıyor. Yaratılmaya çalışılan korku toplumu ile milliyetçi/şoven histeri körükleniyor, tüm bu saldırıları kapıda bekleyen ağır sosyal ve ekonomik yıkım hamleleri tamamlıyor.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin çok yönlü sosyal, siyasal ve ekonomik saldırı dalgasına karşı biriken öfkesi, henüz yeteri kadar açığa çıkmasa dahi bir dizi fabrikada eylemli tepki olarak kendini ifade ediyor, biriken mücadele potansiyelinin somut yansıması olarak hayat buluyor. İmha karşı Kürt halkının gösterdiği direniş, doğanın talanına karşı verilen mücadeleler, kadın katliamlarına gösterilen tepkiler, gençliğe yönelik baskılar karşısında ortaya konulan direnç vb. gelişmeler, toplumun derinliklerinde ve yaşamın bütününde biriken sorunlar yumağını işletiyor, toplumsal mücadelenin yasanacağı olanakları gösteriyor.

İçinden geçilen sürecin ortaya çıkarttığı bu çok yönlü gelişmelere 1 Mayıs'ın tarihsel devrimci özü ve politik anlamı üzerinden bakarak, toplumun birleşik mücadele kanallarını güçlendirmenin vesilesi haline getirme çabası, günün devrimci politikasının ana eksenini oluşturuyor.

Başta işçi sınıfı mücadelesi olmak üzere, toplumsal yaşamın tüm alanlarını kendi belirlediği sınırlar içine çekme ça-

basında olan sermaye devletine karşı direnişi büyütme çağırısı, günün en temel sorumluluğu olarak öne çıkıyor.

Taksim'in işçi sınıfı açısından tarihsel, manevi anlamı herkes için sanırım yeteri kadar açıktır. 1 Mayıs'ı Taksim'de gerçekleştirme tutumu kendi başına bir yer fetişizmi değildir. Taksim 1 Mayıs'ı işçi sınıfı ve emekçilerin sermaye düzeniyle girdiği bir irade savaşıdır. İşçi ve emekçilere sokakları, meydanları yasaklayan sermaye düzenine karşı ortaya konan bir dirençtir. Topyekün saldırıya karşı topyekün mücadele örgütlenme ısrarıdır. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerde biriken hoşnutsuzluğu, devrimci bir temelde açığa çıkartma, akacak devrimci bir kanal gösterebilme çabasıdır.

Haziran Direnişi'nin daha ilk gününde; Taksim kitlelerin militan mücadelesiyle özgürleştirilmişken, Türkiye genelinde milyonlar sokakta direniyorken dizlerinin bağı çözülen, bayrakları dörüp eve dönme tartışması açan bilcümle reformist çevrenin, Taksim 1 Mayıs'ını da, devrimci kitle mücadelesinin gelişimi için tuttuğu politik yeri de, kitlelerin devrimci gücünü, iradesini açığa çıkartma çabasını da anlamasını elbette ki beklemiyoruz.

Taksim, 1 Mayıs meydanıdır!

Sermaye sınıfının ve onun hükümetlerinin kâbusu olan 1 Mayıs yaklaşıyor. 2016 1 Mayıs'ı hem içeride hem dışarıda AKP hükümetinin sebep olduğu büyük sorunların ağırlığıyla karşılanıyor. Haksız ve kirli savaşların diyetini halklar ödüyor. Aynı şekilde bu savaş ortamının yarattığı kanlı sis perdesi fırsata çevrilerek işçi sınıfına yönelik tarihsel yıkım saldırıları gerçekleştiriliyor.

*

Küba'nın ardından en kitlesel ve en coşkulu 1 Mayıs'ların yaşandığı yer olan Türkiye'de herkesin kalbi Taksim'de çarpıyor. Zira Taksim 1 Mayıs ile, 1 Mayıs Taksim ile çoktan özdeşleşmiş durumda. Taksim'i 1 Mayıs Meydanı yapan ne kadar yaşanmışlık varsa, tümü Türkiye tarihine kalın harflerle yazılmış durumda. Bugüne dek düzenin tüm savunucularını tasalandıran da tarihe kanla yazılan bu yaşanmışlıklardır. Bu onurlu ve şanlı tarihi bu yüzden silemiyorlar, unutturamadıkça daha da saldırganlaşıyorlar.

Taksim'in işçi sınıfı için önemi her ne kadar 1 Mayıs kutlamaları ile başlasa da, '50'li ve '60'lı yıllarda da Taksim gelişme dinamiği gösteren işçi hareketi için eylem yapılmak istenen önemli bir meydanı. Ardından bu süreci '70'li yıllar takip etti. '77 1 Mayıs'ı ise Taksim'in işçi sınıfının belleğine ve kalbine kazındığı yıl oldu. 1 Mayıs'ı yasaklayıp "Bahar Bayramı" ilan edenlerden işçi sınıfı, birlik, mücadele ve dayanışma gününü 1976'da Taksim'e çıkararak sökülmüştü. '77 1 Mayıs'ında ise yine Taksim'de bunun intikamı sermaye devleti tarafından alındı. 34 işçi katledil-

di. Ancak tüm katliam ve anti-propagandalara karşın işçi sınıfı '78 yılında yine Taksim 1 Mayıs alanındaydı.

12 Eylül faşist darbesinin işçi sınıfı üzerine attığı ölü toprağının silkelendiği '88 yılında adres yine Taksim oldu. Ve bugünlere dek Taksim 1 Mayıs'ı, iki sınıfın çatışma mevzisi olarak yıllar içinde farklı şiddetlerde ve biçimlerde olsa da süregeldi. 2007 ile birlikte İstanbul'da oluşturulan Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun inisiyatifi ile Taksim'in tekrar özgürleştirilmesi için büyük mücadeleler verildi. 2009 yılına kadar devrimciler, işçiler ve emekçiler Taksim'i özgürleştirme iradesi ile ve bedeller ödeyerek büyük bir direnç gösterdiler. 2009 1 Mayıs'ı Taksim'in kazanıldığına müjdecisi oldu. Devrimci kararlılık ve mücadele aynı zamanda 2009 yılında AKP iktidarını 1 Mayıs'ı resmi tatil

günü olarak ilan etmek zorunda bıraktı. 2013'e kadar Taksim'de yüz binlerce işçi ve emekçi 1 Mayıs mitinglerinde buluşmaya devam etti.

TAKSİM, ÇIKAR ODAKLARINA TAKSİM EDİLİRKEN ASIL SAHİPLERİNE YASAKLI

2013 1 Mayıs'ındaki Taksim iradesi, Haziran Direnişi'ne de önemli bir etken oldu. Sonraki yıllarda Taksim, polis haf-tasında işçi sınıfına saldıran polisler ve her türlü apolitik kutlamalara açıldı ama asıl sahiplerine yine yasaklandı.

Erdöğ'an'a "ayaklar baş olursa kıyama kopar" dedirten Taksim 1 Mayıs Meydanı'nı sermayenin talanına açmak, bu nedenle kirli çıkar odaklarına taksim etmek için tüm yollar denendi. Taksim işçi sınıfının kazanılmış bir mevzisi ol-

masın, sınıfın belleğinde ve pratiğinde o önemli yerini korumasın diye AKP hükümeti tarafından her türlü devlet terörü devreye sokuldu.

YENİ TOLEDO TAKSİM Mİ OLACAK?

Kürt illerinde hayata geçirilen devlet terörü muhtemeldir ki yeni Taksim planları için de ilham vermektedir. Taksim'i işçi sınıfından, emekçilerden söküp almayacaklarsa eğer, yakılıp yıkılması onlar için tek çıkar yoldur. AKP sözcülerinin bu amaçla 'Taksim'i de Toledo yapacağız' demeleri hiç şaşırtıcı olmayacaktır.

Ancak Kürt kentlerinde hendekleri aşamayanların Taksim barikatlarına da takılacakları kesindir. Taksim 1 Mayıs Meydanı olarak kalacak ve kızıl bayrakların dalgalandığı daha çok 1 Mayıs'lar görecektir.

DISK'ten 1 Mayıs açıklaması

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), 2016 1 Mayıs'ı gündemiyle toplanan Başkanlar Kurulu'nun sonuç bildirgesini yayınladı.

Bildirgede, Türk sermaye devletinin saldırıları, baskıları ve savaş politikaları, tarihsel olarak 1 Mayıs alanı olan Taksim'in yasaklanması üzerinde duruldu. "1 Mayıs Birlik-Mücadele ve Dayanışma gününün merkezi olarak İstanbul Taksim olmak üzere kuzeyden güneye, doğudan batıya **Türkiye'nin dört bir yanında yaygın, kitlesel ve coşkulu** bir biçimde kutlanması için" çalışmaların yürütüleceği belirtildi.

Açıklamada 1 Mayıs'ın kitlesel geçmesi ve "1 Mayıs kutlamalarına katılan bileşenlerle görüşülmesi" noktalarına

işaret eden DİSK'in 1 Mayıs kutlamalarına ilişkin yaklaşımı, "Başta KESK, TMMOB ve TTB olmak üzere, 1 Mayıs'ı bugüne kadar beraber örgütlediğimiz emek ve meslek örgütleriyle, 1 Mayıs kutlamalarına katılan bileşenlerle görüşülerek, güvenlik sorunları ve ülkemizin içinden geçtiği koşullar göz önüne alınarak, **anlamına uygun biçimde ve en kitlesel şekilde** 1 Mayıs'ın kutlanabilmesi ile ilgili **yol haritası beraberce belirlenecektir**" ifadeleriyle ortaya kondu.

1 Mayıs kutlamalarının yanı sıra, sermaye iktidarının taşeronluğun kaldırılması yalanı ve kiralık işçilik saldırısına karşı mücadeleye ilişkin DİSK Başkanlar Kurulu'nun aldığı kararlar şu şekilde sıralandı:

* **DİSK Başkanlar Kurulu 1 Mayıs Birlik-Mücadele ve Dayanışma gününün merkezi olarak İstanbul Taksim olmak üzere kuzeyden güneye, doğudan batıya Türkiye'nin dört bir yanında yaygın, kitlesel ve coşkulu bir biçimde kutlanması için çalışmaların hızlandırılması, gerekli girişimlerin başlatılması kararı** almıştır. Başta KESK, TMMOB ve TTB olmak üzere, 1 Mayıs'ı bugüne kadar beraber örgütlediğimiz emek ve meslek örgütleriyle, 1 Mayıs kutlamalarına katılan bileşenlerle görüşülerek, güvenlik sorunları ve ülkemizin içinden geçtiği koşullar göz önüne alınarak, **anlamına uygun biçimde ve en kitlesel şekilde 1 Mayıs'ın kutlanabilmesi ile ilgili yol haritası beraberce belirlenecektir.** DİSK

üyeleri sendikalar, işyerlerinden fabrikalardan başlayarak 1 Mayıs sürecini **yaygın bir biçimde** örgütlemeye başlayacaklardır.

* Başkanlar Kurulumuz Üçlü Dayanışma Kurulu toplantısında gündeme getirilecek "Kiralık İşçilik Yasası"na işçi sınıfını topyekun köleleştirme projesi olarak değerlendirmektedir. Yine aynı toplantıda gündeme gelecek taşeron işçiler konusunda da tüm işçilere ayımsız, kayıtsız, şartsız daimi işçi kadrosu verilmesi gerektiği doğrultusundaki görüşümüzün altını çizmektedir. Başkanlar Kurulumuz, kiralık işçiliğe karşı yürütülecek mücadeleyi ve taşeron işçilere "ayırimsız, kayıtsız, şartsız daimi işçi kadrosu" mücadelesini işçi sınıfının tamamını kapsayacak biçimde büyütme kararlılığını bir kez daha vurgular.

1 Mayıs öncesinde işçi toplantıları

1 Mayıs'a sayılı günler kala, devrimci sınıf çalışması yürütülen alanlarda işçi toplantıları düzenlendi.

ESENYURT'TA METAL İŞÇİLERİ BULUŞTU

Öncü metal işçileri İstanbul Esenyurt'ta gerçekleştirilen toplantıda bir araya geldi. Toplantıda Metal İşçileri Birliği, metal fırtınası süreci, sınıfa dönük saldırılar, 1 Mayıs ve ne yapmalı başlıkları tartışıldı.

Toplantı sunumlar ve sunumlar üzerinden yapılan tartışmalarla devam etti. Sunumlarda Metal İşçileri Birliği'nin ne olduğu, nasıl bir mücadele programıyla hareket ettiği, sendikalara bakışı, Bursa'da patlayan metal fırtınası süreci ve dersleri, kıdem tazminatının kaldırılması, kiralık işçi büroları ve 1 Mayıs üzerine tartışmalar yürütüldü.

Tartışmalar, fabrikalarda yaşanan gelişmeler üzerine paylaşımlarla devam etti.

DEV TEKSTİL'DEN 1 MAYIS SÖYLEŞİSİ

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL), "1 Mayıs'a yürürken kıdem tazminatımızın gaspına, düşük ücretlere, kiralık işçi bürolarına karşı mücadeleyi örüyoruz" şiarıyla 10 Nisan'da DEV TEKSTİL İzmir Temsilciliği'nde söyleşi gerçekleştirdi.

Söyleşi öncelikle kısa bir giriş konuşması ile başladı. İçinden geçmekte olduğumuz günlerde işçi sınıfının önünde siyasal ve sınıfsal birçok soruna dikkat çekilerek 1 Mayıs öncesinde bir araya gelmenin önemi vurgulandı. Açılış konuşmasının ardından 1 Mayıs'ın tarihçesini ve Türkiye'de 1 Mayıs süreçlerini anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı.

Söyleşi, bir işçinin neden 1 Mayıs'a katılmak gerektiği ve 1 Mayıs'ta işçi sınıfının taleplerinin neler olması gerektiği üzerine yaptığı sunumla başladı. Sunumda 1 Mayıs'ın salt bir bayram değil, bir

mücadele günü olduğu vurgulanarak, tarihsel olarak kazanılmış olan bu günde alanlarda olmanın önemi anlatıldı.

Sunumun ardından söz katılımcılara bırakıldı. Tartışmalarda burjuvazinin çok çeşitli araçlarla sınıfa saldırdığı bunun karşısında ise örgütlenmekten başka bir seçeneğin olmadığı noktası öne çıktı.

Kastaş direnişçilerinin de katıldığı söyleşide kadın işçilerin yaşadıkları sorunlar ele alındı. Kastaş direnişçileri kendi süreçlerini ve bunla bağlantılı olarak kadın işçilerin örgütlenmesi önündeki hem engelleri hem de örgütlenmelerinin ne denli büyük bir ihtiyaç olduğunu anlattılar.

Söyleşide son olarak 1 Mayıs hazırlıkları üzerinde duruldu. Ege İşçi Birliği tarafından örgütlenen 1 Mayıs pikniğinin duyurusu yapılarak piknik ve 1 Mayıs çalışmasını güçlü bir biçimde yapmanın önemine dikkat çekildi.

"İŞÇİLER TARTIŞIYOR!"

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası

Anadolu Temsilciliği ve Ümraniye Metal İşçileri Birliği, 1 Mayıs öncesinde işçi sınıfı ve emekçileri bekleyen saldırı yasalarına karşı 10 Nisan'da söyleşi düzenlendi.

Sendika binasında bir araya gelen işçiler, öncelikli olarak süreci değerlendirdi. Ardından işçi sınıfını bekleyen saldırı yasalarının kapsamına dair bilgilendirme yapıldı. İstihdam bürolarının nasıl çalıştığı anlatıldı ve işçilerin hiçbir iş güvencesinin kalmayacağı belirtildi. Bu krizin ve saldırı yasalarının sadece Türkiye'de değil pek çok ülkede farklı biçimlerde de olsa uygulanmaya çalışıldığına değinilerek Fransa örneği verildi. Saldırlara karşı işçilerin birlik olması ve örgütlenmesinin zorunluluğu vurgulandı.

Saldırı yasalarının ardından işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs'a da bu saldırı yasalarını geri püskürtmek için güçlü ve ısrarlı bir şekilde hazırlanması gerekliliği anlatıldı.

Farklı sektörlerden işçiler yaşadıkları örgütlenme deneyimlerini ve sorunlarını anlattılar. İşçiler tarafından yapılan

konuşmalarda ısrarlı çalışmaların sonuç vereceğine ve öncü işçilerin misyonuna örnekler verildi. İşçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanmayı öğrendiğini ve eskisi gibi olmadığına dikkat çekildi.

GOP'TA İŞÇİ TOPLANTISI GERÇEKLEŞTİRİLDİ

GOP-Sultangazi İşçi Birliği 10 Nisan'da Rengin Sanat Merkezi'nde işçi toplantısı gerçekleştirdi.

Toplantıda yapılan açılış konuşmasında içinden geçilen siyasal atmosfer ve sınıfı örgütlü bir sınıf olarak mücadeleye katmanın önemine değinildi. Yaşanan her türlü sorunun çözümünün devrimci bir sınıf hareketi yaratmakla mümkün olduğu ifade edilen konuşmada, Greif işgalinin ilkelerini bütün fabrikalara taşımının önemli olduğu vurgulandı. Konuşmanın devamında 1 Mayıs'ın önemine değinildi ve Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğu, devletin yasaklamasının nedeninin işçi sınıfı ve ilericilerin iradelerini ve moral değerlerini yok etmek olduğu vurgulandı. Bunun için Taksim iradesini alan tartışması olarak gösterenlere ve devletin her türlü dayatmasına karşı 1 Mayıs'ı devrimci ve sınıfsal özüne uygun örgütlemenin önemi vurgulandı. Bunun bir ayağı olarak da 1 Mayıs'ı fabrikalara ve sanayi havzalarına taşımak gerektiği ifade edildi.

Konuşmanın ardından Greif işgalini anlatan belgeselin gösterimi yapıldı. Kısa bir ara verildikten sonra da söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşide söz alanlar 1 Mayıs'ın önemini vurguladılar.

İnci Plastik patronu saldırganlığını arttırıyor

İnci Plastik'teki işçilerin direnişini kırmak için patron her türlü baskı ve saldırıyı gerçekleştirmeye devam ediyor. 7 Nisan günü saat 11.00 civarı yemek molası sırasında gerçekleşen eylem esnasında patron aracını işçilerin üzerine doğru hızlanarak sürdü. Samet Yıldırım isimli işçinin koluna çarpması sonucu

kolundan yaralanan işçi hastaneye kaldırıldı. Hastanedeki tedavisi tamamlandıktan sonra evine gönderilen işçinin sağlık durumunun iyi olduğu belirtildi.

Patronun saldırgan tutumlarından rahatsız olan işçiler patronun ve yönetimin keyif sürmesine tepkilerini ifade ediyorlar.

Devrimci 1 Mayıs faaliyetleri

Sınıf devrimcileri devrimci 1 Mayıs faaliyetleriyle işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta alanlara çağırıyor.

8 Nisan günü sınıf devrimcileri **Küçükçekmece**'de gerçekleştirdikleri afiş faaliyeti ile işçi ve emekçileri 1 Mayıs'a çağırdı. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) imzalı "Kölelik düzenine karşı 1 Mayıs'a!" ve "İşçilerin birliği halkların kardeşliği için 1 Mayıs'a!" afişleri Sefaköy merkez, Borusan çevresi, Halkalı Caddesi fabrikalar yolu ve İnönü Mahallesi işçi servis güzergahlarına yapıldı.

Kartal'da E-5 üzerinde işçi ve emekçilerin geçiş güzergahı olan Esenyalı Köprüsü, Kartal Köprüsü, Vergi Dairesi ve Keresteciler durağında ajitasyonlar eşliğinde BDSP'nin 1 Mayıs bildirimleri işçi ve emekçilere ulaştırıldı. Kıdem tazminatının gaspı ve kiralık işçi büroları gibi gündemde olan saldırılara ilişkin "İşçiler buluşuyor" şiarıyla gerçekleştirilecek panele çağrı yapan bildirimler de faaliyet sırasında kullanıldı. Dağıtımlar sırasında gündemler üzerine işçilerle sohbet edildi.

1 Mayıs afişleri ve 24 Nisan'da gerçekleştirilecek 'İşçilerin birliği halkların kardeşliği' pikniğinin afişleri, Kartal merkeze ve Kartal Köprüsü'ne asıldı. "Devrimci 1 Mayıs!" çağrısının yer aldığı Kızıl Bayrak gazetesi de Bankalar Caddesi'nde işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

24 Nisan'da Anadolu Yakası'nda gerçekleştirilecek 1 Mayıs pikniği için **Kadıköy**'de de çağrı faaliyetleri sürdürülüyor. Piknik ve 1 Mayıs afişleri Caferaga, Halitağa ve Osmanağa mahallelerinde kullanılırken faaliyet sırasında çok sayıda kişiyle 1 Mayıs üzerine sohbet edildi.

9 Nisan günü **Sarıgazi** Demokrasi Caddesi'nde de stand açılarak saldırı yasasının geri çekilmesi için imzalar toplandı. Faaliyet sırasında pek çok işçi ile saldırı yasaları ve 1 Mayıs üzerine sohbet edildi.

Öte yandan, 1 Mayıs ve öncesinde gerçekleştirilecek pikniğin afişleri Dudullu-İMES hattı, Kadosan, Esenşehir, Emek ve Sarıgazi mahallelerine yapıldı.

Kadıköy'de de 1 Mayıs bildirimleri yoğun bir şekilde dağıtılırken aynı zamanda *Kızıl Bayrak* satışı da gerçekleştirildi. İşçi ve emekçiler yapılan ajitasyonlarla 1 Mayıs'ta alanlara çağrıldı. Faaliyet sırasında çevredekilerle süreç üzerine sohbet edildi. Bildiri dağıtımı esnasında provokasyon yaratmaya çalışan bir kişi sınıf devrimcileri tarafından çevredekilere teşhir edilerek alandan uzaklaştırıldı.

Gebze'de İşçilerin Birliği Derneği, Eski Çarşı çeşme önünde stand açarak gazete

GREV dağıtımını yaptı. Konuşmalarla yapılan dağıtımda İnci Plastik, SCA Yıldız, Yeni Çeltik, IFF Aroma, Kastaş Kauçuk direnişleri anlatılarak dayanışmayı yükseltme çağrısı yapıldı. Sohbet edilen birçok işçi ve emekçiye gerçekleşecek olan 1 Mayıs etkinliği davetiyesi verildi.

Sincan İşçi Birliği 10 Nisan günü Sincan tren istasyonu çıkışında açtığı standla işçi ve emekçileri kölelik koşullarına karşı 1 Mayıs'ta alanlara çıkmaya çağırdı. Açılan standda kıdem tazminatının gaspı, taşeron çalışma ve özel istihdam bürolarına karşı imza toplanırken, işçi ve emekçilerle sohbetler edildi. Dağıtılan bildirimlerle 1 Mayıs'ta alanlarda olma çağrısı yapılırken, imza atan işçi ve emekçiler 24 Nisan'da işçi bülteni GREV'in çağrısıyla yapılacak olan işçi forumuna davet edildi.

BDSP: KÖLELİK DÜZENİNE KARŞI 1 MAYIS'A

BDSP tarafından ise Sincan'da bulunan işçi servis güzergahlarına afiş yapıldı.

Ankara'da İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları, Kastaş Kauçuk'un İvedik OSB'de bulunan Ankara temsilciliğinin önüne "Kastaş'ta emeği ve onuru için direnen kadın işçiler yalnız değildir" yazılı ozalit asarak "Kastaş işçisi onurumuzdur" yazılılamalarını satış bürosunun dört bir tarafına yazarak direnişin sesini Ankara'ya taşıdı. İvedik OSB ve Batıkent'te de BDSP "Yaşasın 1 Mayıs", "Bijî yek gulan" yazı-

lamaları yaparak emekçileri 1 Mayıs'ta alanlara çağırıldı.

Esenyurt'ta ise Kızıl Bayrak gazetesi ve 24 Nisan etkinliğinin davetiyeleri bölgede bulunan emekçilere ulaştırılıyor. Her hafta düzenli olarak gazete satışı gerçekleştirilen noktalarda, 1 Mayıs bildirimleri eşliğinde satışlar gerçekleştiriliyor, 1 Mayıs çağrısı yapılıyor. Emekçilerle sosyal yıkım saldırıları, 1 Mayıs ve siyasal gündem üzerine sohbet ediliyor.

Esenyurt polisi de 1 Mayıs'la birlikte yükselen devrimci faaliyet temposuna tahammülsüzlüğünü göstermeye devam ediyor. Belediye ve polis ekipleri uzun bir süredir ilericilerin-devrimcilerin tüm afişlerini hemen söküyor ya da boyuyor. 8 Nisan Cuma günü Kızıl Bayrak gazetesinin son sayısını Esenyurt Tabela durağında emekçilere ulaştıran sınıf devrimcilerini GBT kontrolü bahanesiyle taciz etmeye çalışan kolluk güçleri, bir sınıf devrimcisine yoklama kaçağı olduğu gerekçesiyle tebligatta bulundu. Devam ettirilen faaliyette birçok emekçiye gazete ve 1 Mayıs bildirisini ulaştırıldı.

1 MAYIS AFİŞLERİ DÖRT BİR YANDA!

BDSP'nin "Kölelik dayatmalarına karşı 1 Mayıs'a!" ve "İşçilerin birliği halkların kardeşliği için 1 Mayıs'a!" şiarlı afişleri Esenyurt'un emekçi mahallelerine, ana geçiş güzergahlarına, sanayi bölgelerine yaygın bir şekilde yapılıyor. Esenyurt depo, Saadetdere, Doğan Araslı Cad-

desi, Tokat Mahallesi girişi, Kuruçeşme Mahallesi ve sanayi, Dereyolu, Kıraç, Yeşilcami, Balıkyolu Köprüsü, Bereket Pastanesi, Amasyalılar Caddesi, Yeşilkent Mahallesi'ne yaygın bir şekilde taşınan afişlerle 1 Mayıs çağrısı yükseltildi.

1 Mayıs çalışmalarına hız veren İstanbul Üniversitesi DGB, gerçekleştirdiği çocuk istismarı forumunun ardından belgesel gösterimi için hazırlık yapıyor. Son dönemlerde Ensar Vakfı'nda yaşanan çocuklara yönelik istismar haberlerine, Yeni Çeltik'te maden işçilerinin açlık grevine ve Kürt halkına yönelik yürütülen imha savaşına dair İstanbul Üniversitesi ve Vezneciler Metro'su çevresine yazılama yapıldı.

DGB'liler 1 Mayıs'a hazırlık kapsamında birçok yerde 1 Mayıs toplantısı yapma kararlarını yurtlarda da hayata geçirdiler. Toplantıda 1 Mayıs ve güncel sorunlar üzerine planlama yapıldı. Yurtlarda süren baskı koşulları üzerine de yapılacakların planlandığı toplantı eğitim sisteminin niteliksiz ve anti bilimsel olması üzerine konuşularak sonlandırıldı.

DGB, 16 Nisan'da Kadıköy DGB bürosunda yapacağı 1 Mayıs toplantısının çağrısını yaygın bir şekilde yapmaya devam ediyor. Kadıköy ve çevresinde yapılan afişler ve bildiri dağıtımları ile toplantıya çağrı yapılıyor. Üniversitelerde de çağrısı yapılan etkinlik 16 Nisan tarihinde saat 18.00'de gerçekleşecek.

Sınıf devrimcileri de Kadıköy'de 1 Mayıs çalışmaları kapsamında 13 Nisan günü Halitağa, Yeldeğirmeni ve Ayrılık Çeşmesi'ne 1 Mayıs'a çağrı afişleri ve 24 Nisan'da yapılacak olan 1 Mayıs pikniğinin afişlerini yaptı.

Afiş çalışması esnasında bir sivil polisin taciziyle karşılaşan sınıf devrimcileri polisin tehditlerine kulak asmayarak faaliyete devam etti.

Gebze'de de sınıf devrimcileri Feniş, Gebze merkez ve Erişler'de çağrı afişleri yaptı. Ayrıca işçi ve emekçileri 1 Mayıs'a çağıran BDSP imzalı bildirimler Erişler'de dağıtıldı. Dağıtım esnasında sohbet edilen emekçiler 1 Mayıs öncesinde gerçekleşecek olan etkinliğe çağrıldı.

Bursa'da ise Mudanya ve İzmir yolu ile merkeze, Namazgah, Heykel, Küçük-sanayi, Ataevler, Fethiye, Organize Sanayi girişleri, Kültürpark'a 1 Mayıs afişleri yapıldı. Polis ve zabita ise afişleri tahammülsüzlükle karşılayarak sabah saatlerinde yapılan afişleri birkaç saat içerisinde söktü. Afiş yapan BDSP'lilere de "Çevre kirliliği" bahanesiyle para cezası kesildi.

“İşçilerin birliği halkların kardeşliği için 1 Mayıs'ta alanlara!”

Yaklaşan 1 Mayıs gündemi üzerine işçilerle konuştuk.

- 1 Mayıs'a dair düşüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?

B/S/H işçisi: 1 Mayıs'ı 1 Mayıs olarak kutlayabilmek için öncelikle düşünce kirliliğinden sıyrılabilmeliyiz. Önce içinde bulunduğumuz kokuşmuşluktan uzaklaşmalı, gerçekten ve yürekten sınıf bilincini öğrenme isteğiyle dolu olmalıyız.

Bilerek ve istemeyerek taraf olduğumuz bürokratik sendikal anlayışın beyinlerimize vurdukları kelepçelerden kurtulma yollarını araştırmalı, bu uğurda gerektiğinde kendimizle yüzleşmeliyiz. Öncelikle bürokratik sendikanın ne olduğu, işçilere faydaları-zararları iyi araştırılmalıdır.

Bürokratik sendika = sermaye uşağı = mevcut siyaset = kolluk kuvvetleri = (DISK, KESK, HAKİŞ, TÜRKİŞ).

Bütün bu konfederasyonlar sermaye odaklı siyaset destekli, polis-asker korumalı gaz alma odalarıdır. İşçiyi ideolojiyle, ırkçılıkla, dinle, siyasetle, saadet zincirleriyle, kişiye özel vaatlerle bağlar, engeller, kandırır.

Bu konuda çığırkanları uzmanlaşmıştır. İşçi kendi aleyhine bir durum sezdiğinde sendika sermayeyi korumak için renkli kanatlarını açar, işçinin önüne gerilir. İşçi bu renkli kanatları gördüğünde hipnotize olur ve söylenen her söze boyun eğer. Ta ki birileri parmaklarını şıklatıncaya dek.

İşte bu noktada işçiler kendilerinin diktikleri mevcut giysilerden, derilerden, maskelerden sıyrılabilmelidirler. Sömürü kumaşıyla, dinci-ırkçı modeliyle, politik

düğmelerle kendilerine diktikleri gömlekleri çıkartıp; işçi gününde işçi sınıfı çıplaklığıyla alanlara çıkabilmelidirler. Bunu başaramayan işçiler her zaman ezilecek, sahte refah ortamıyla, hayali gelecek özelemleriyle, kendilerine dayatılan ev, araba hayalleriyle her gün daha çok ezilecekler, batacaklar ve bir gün kendi çocukları işçi olduklarında suçu çocuklarının başarısızlıklarında arayacaklardır.

Haydi; 1 Mayıs'ta işçi sınıfı çıplaklığıyla alanlarda hak aramaya!

KORKARAK, GERİ DURARAK FAŞİST ABLUKA DAĞITILAMAZ!

HEMA'dan bir işçi: Bir yandan biz işçilere dönük iktisadi-siyasal saldırıların yoğunlaştığı, diğer taraftan ise Kürt kardeşlerimize karşı azgın bir savaşın yürütüldüğü bir dönemde 1 Mayıs'ın ön günlerindeyiz.

Böylesi bir dönemde 1 Mayıs işçi bayramı bir kat daha önem teşkil etmekte. Çünkü tüm dünyada 1 Mayıslar 1 Mayıs'ın ilk doğuşundan bu yana iki uzlaşmaz sınıfın güçlerini ve kararlılıklarını sınıadıkları eylemler olarak gerçekleştiriliyor. Bu seneki 1 Mayıs, işçi sınıfına ağır sosyal yıkım saldırılarına ve kardeş Kürt halkına dönük yürütülen savaşa karşı bir yumruk olarak burjuvazinin karşısına çıktığımız bir gün olmalı. Bir avuç asalak olan burjuvaların bizlerin kanı ve canı ile palazlanmasının önüne böylesi bir birleşik mücadele ile çıkmalıyız. Evet, Türkiye işçi sınıfı ile Kürt halkının gerçek kurtuluşu ancak birleşik mücadeledir. 1 Mayıs da bu birleşik mücadelenin büyüdüğü gün olmalıdır.

Biz işçilerin burjuvalara karşı mücadeleye günü olan 1 Mayıs'ı da, tıpkı Newroz'da olduğu gibi yasaklamak iste-

yeceklerdir. Tüm bu savaş çığırkanlıklarına, gericiğe, baskıya, zora ve yasaklara karşı işçiler, ezilen, inkar edilen halklar olarak alanları doldurmaliyiz. Evet sermaye bize karşı zor kullanıyor. Zoru zor bozar. Biz de tüm kinimizle ve öfkemizle sermayenin bize öreceği barikatları aşarak alanları doldurmaliyiz. Korkarak, geri durarak bu faşist baskı ve abluka dağıtılamaz. Buradan tüm sınıf kardeşlerimi ve kardeş halkları işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta sokağa eyleme çağırıyorum.

SINIFA KARŞI SINIF

SARTEN işçisi: Yasakların, baskıların, gericiğin, kirli savaşın tımandığı bir süreçten geçiyoruz. Kürdistan'da sürdürülen kirli savaş boyutlanırken, gün geçmiyor ki hak isteyen işçi-emekçilere, parasız bilimsel eğitim isteyen öğrenci gençliğe, özgürlük isteyen emekçi kadınlara yönelik saldırılar yaşanmasın. Çocuklara yönelik taciz ve tecavüzleri meşurlaştırın bu sistem barbarlık kusuyor, ölüm saçıyor.

Görece farklılıklar gösterse de bu tablonun kendisi sadece Türkiye'de yaşanmıyor. Diğer ülkelerin tablosu da aynı. Şimdi bu 1 Mayıs'ta işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarını yükseltme zamanı. Şimdi faşizme ve her türden gericiğe karşı sınıfa karşı sınıf mücadelesini yükseltme zamanı. Şimdi işçiler, emekçiler, gençler, emekçi kadınlar olarak dayanışmayı büyüterek bu düzene karşı 1 Mayıs'ta "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" şiarlarını haykırma zamanı.

Metal İşçileri Birliği Ege Meclisi toplandı!

Metal İşçileri Birliği Ege Meclisi, 10 Nisan günü "Kıdem hakkının gaspına, kıralık işçi bürolarına ve taşeron çalışmaya karşı, metal işçilerinin birliği ve 1 Mayıs" gündemiyle bahar dönemi toplantısını yaptı.

Türk Metal'e, Birleşik Metal-İş'e ve TOMİS'e üye işçilerin yanı sıra örgütsüz fabrikalardan da işçilerin katıldığı meclis toplantısı canlı tartışma ve konuşmalarla geçti.

Toplantı MİB adına yapılan açılış konuşması ile başladı. MİB sözcüsü 28 Şubat'tan buyana geçen süreci aktararak birliğin önemine vurgu yaptı. Özellikle Renault'daki süreç ve 3 kentteki 6

Mart eylemlerinin değerlendirmesini yaparak, nelerin eksik kaldığına dair tespitlerde bulundu. Metal işçisinin her şeyden önce kendi gücüne ve birliğine güvenmesi gerektiğini canlı örneklerle anlattı. Bunun ardından mücadelenin bitmediği ve öfkenin arttığını vurguladı.

Metal fırtına sürecinden bu açıdan öğrenecek çok şey olduğu belirtilen konuşmada, işten atma saldırısına karşı yeni bir şiarın hayat bulmaya başladığına dikkat çekildi. "Arkadaşım yoksa üretim de yok" şiarında hayat bulan mücadelenin İzmir'de Kocaer ve Gürmak direnişlerinde de kendini gösterdiği belirtilirken, şimdi aynı şiarın Dost Cam

direnisinde de göze çarpmasının bir tesadüf olmadığı vurgulandı.

Süreç değerlendirmesinin ardından sermayenin saldırılarına karşı mücadelenin, örgütlenmenin, dayanışmanın ve birliğin anlamına değinilerek sürmekte olan Kastaş, Dost Cam ve Yeni Çeltek maden işçilerinin direnişleri selamlandı.

MİB sözcüsünün konuşmasının ardından gündemler üzerine canlı tartışmalar yürütüldü. Fabrika deneyimleri aktarıldı. Doğu Vana'da örgütlenme sürecini aktaran işçiler deneyim açısından patronların sıkıştığında neler yapabileceğini bir kez daha somut olarak gösterdiğini dile getirdiler.

Sermayenin topyekûn saldırılarına en iyi yanıtın 1 Mayıs alanında verileceği belirtilirken, güçlü bir 1 Mayıs hazırlığı için kalan kısa zamanı çok iyi değerlendirmek gerektiği vurgulandı ve bunun için her türlü aracın en etkin bir şekilde kullanılması tartışıldı. 1 Mayıs'a kadar olan süreçte Ege İşçi Birliği'nin 24 Nisan'da düzenleyeceği pikniğe katılım ve çalışmasının 1 Mayıs çalışmasında katkı sağlayacağı vurgulandı.

Son olarak Metal İşçileri Meclisi olarak sürmekte olan Kastaş, Dost Cam ve Yeni Çeltek direnişlerini sahiplenen bir açıklama yayınlanması ve yine bu direnişler için bir dayanışma eylemi örgütlenmesi için Ege İşçi Birliği Yürütmesi'nde tartışma açılması konuşularak toplantı sonlandırıldı.

Kastaş direnişine destek kampanyası

İzmir Çiğli'deki Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde işten atılmalarının ardından direnişe başlayan Kastaş işçisi kadınlar, fabrikanın önündeki direnişin üçüncü haftasını geride bıraktı. Direnişçi işçiler, taleplerini işçi ve emekçilere taşımak için imza kampanyası başlattılar. Hem hazırladıkları föylerle hem de internet üzerinden başlattıkları kampanyayla emekçilerden taleplerinin altına imza atmalarını istiyorlar.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na iletilmek üzere hazırlanan imza metninde şu ifadeler yer alıyor:

"İşçi sınıfı ve emekçilere dönük saldırılara her geçen gün bir yenisinin eklendiği günlerden geçiyoruz. Siyasal iktidar uyguladığı politikalarla bir yandan ülkeyi kan gölüne çevirirken öte yandan bizi kölece çalışma ve yaşam koşullarına mahkum etmektedir. Azgın sömürü, ağır ve yıpratıcı çalışma koşulları, güvencesizlik yetmezmiş gibi; kıdem tazminatı hakkımız gasp edilmeye çalışılmakta, kiralık

işçilik adı altında biz işçileri modern köleler haline getirecek uygulamaların önü açılmaktadır.

Bu politikalar ilk önce kadın işçileri vurmakta; mobbing, taciz, ucuz ve yedek iş gücü olarak görülme, aynı işi yaptığı halde daha az ücret almak, aşağılanmak vb. cinsel ezilmişliğin getirdiği sorunlara bir de yeni hak gaspları eklenmektedir.

İzmir Çiğli AOSB'de direnişe geçen Kardelen Yoğungan ve Sonay Tezcan tam da bu saldırı ve sorunlara karşı direnişe geçmiş, böylece kadın işçilerin yaşadığı sorunlara bir kez daha dikkat çekilmesini sağlamışlardır. Bizler bu iki kadın direnişçinin yanında olduğumuzu ilan ederken, öte yandan aşağıdaki taleplerin yerine getirilmesi için tüm ilgilileri göreve çağırıyoruz.

- 1-Eşit işe eşit ücret!
- 2-Her fabrikaya kreş!
- 3-Fabrikalardaki işçilere dönük baskılara son verilsin!
- 4-Mobbing ve taciz uygulamalarının

failleri ve sorumluları cezalandırılsın!

5-Bu tür uygulamaların açığa çıkarılması için bütün fabrikalar, işçi örgütleri tarafından oluşturulacak bağımsız bir heyetin denetimine açılsın!

6-Sömürüye, baskıya, mobbinge ve tacize karşı mücadele eden, bu yüzden işten atılan Kastaş işçileri Sonay Tezcan ve Kardelen Yoğungan'ın iş hakları iade edilsin, talepleri karşılansın, baskı ve mobbing politikalarının uygulayıcısı olan formen ve genel müdürün işine son verilsin!

7-Sendikal örgütlenmenin önündeki bütün engeller kaldırılsın!

8-Kıdem tazminatının gaspı, kiralık işçi bürosu, yarı zamanlı çalışma vb. uygulamalara bütün hukuksal zeminleriyle birlikte son verilsin.

9-İşyerinde, okulda, sokakta toplumsal yaşamın her alanında kadın erkek eşitliği!"

Ege İşçi Birliği direnişçilerle buluştu

Metal, petrokimya ve tekstil işçileri Ege İşçi Birliği'nin çağrısı ile 8 Nisan'da Kastaş direniş çadırında toplandı. İşçilerin vardiyalardan ve mesailerden çıkıp gelmesi ile birlikte direniş çadırında kısa bir işçi forumu yapıldı. İlk olarak Kastaş direnişçileri süreçlerini anlatarak Kastaş patronunun sömürü politikalarına karşı nasıl bir yol izlediklerini anlattı. Ardından sırasıyla fabrikalardan ve atölyelerden gelen işçiler söz aldı.

Kocaer, Gürmak, Doğu Vana, İlk İnşaat işçilerinin de söz almasıyla direniş çadırı direnişin kürsüsü haline geldi.

Doğu Vana işçisi birlik ve dayanışmaya vurgu yaparak direnişin hep yanında olduklarını belirtti.

Ege İşçi Birliği sözcüsü Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde sömürü, baskı ve onursuzlaştırma politikalarına karşı bayrak açan iki kadın işçiyi selamladıktan sonra Dost Cam direnişinden de bahsetti ve sözü Dost Cam direnişçisine bıraktı.

Dost Cam direnişçisi de süreçlerini anlatarak sendikal örgütlenmede işten çıkartılan arkadaşlarına sahip çıkmak için "Arkadaşım yoksa üretim de yok" dediklerini ve kazanana kadar direneceklerini

söyleyerek konuşmasını sonlandırdı.

Son olarak Ege İşçi Birliği, Dost Cam direnişçilerinin de ziyaret edilmesini kararlaştırdı ve Dost Cam direnişçilerini alkışlar ve sloganlar eşliğinde ziyaret etti. Burada birlik adına yapılan konuşmada direnişler ve dayanışmanın önemi vurgulandı. Yeni Çeltik Maden Ocağı'nda direnen işçiler de selamladı.

Ziyarete konuşma yapan Kastaş direnişçisi, Dost Cam direnişinin de kendi direnişleri olduğunu ve birlikte direnerek birlikte kazanacaklarını söyledi.

Genel-İş'ten Kastaş direnişine ziyaret

İzmir Çiğli'deki Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Kastaş'ta ağır çalışma koşulları ile müdür ve formenlerin taciz ve mobbingine karşı çıkararak örgütlenme çağrısı yaptıkları için işten atılan iki kadın işçinin fabrika önündeki direnişleri üçüncü haftasını geride bıraktı.

Direnişin 18. gününde direniş çadırını DİSK'e bağlı Genel-İş İzmir 5 No'lu Şube ve üye işçiler ziyaret etti. Yüzü aşkın belediye işçisinin yer aldığı ziyaret için fabrikanın bulunduğu sokağın başında toplanan işçiler, direniş alanına kadar sloganlar ve ıslıklarla yürüyüş yaptılar. Direniş çadırının etrafında toplanarak direnişi hep birlikte atılan sloganlarla selamladılar.

Ziyaret sırasında söz alan Genel-İş İzmir 5 No'lu Şube Başkanı Ali Haydar Kara, Kastaş fabrikasının yaptığı hukuksuzlukları teşhir ederek, "sendikal örgütlenme insani bir haktır ve önüne geçmek suçtur" dedi ve kadın işçilerin mücadelesinin mücadeleleri olduğunu vurguladı.

Kastaş direnişçisi Sonay Tezcan, sınıf dayanışması gösteren işçilere teşekkür etti. Tezcan, "Tüm kadın işçilerin sesi olmak için direniyoruz. Burada yaşananlar daha fazla ya da daha az her fabrikada yaşanıyor. Biz buna dur diyeceğiz. Şimdiye kadar Kastaş patronu işten attığı işçileri kıdem tazminatı vermeden göz yaşları içinde çıkarttı. Bize de aynısını yapacağını zannedenlere direnişimizle en iyi cevabı veriyoruz" dedi.

Direnişçi işçi Kardelen Yoğungan da direnişin taleplerini sayarak, "Örgütlediğimiz imza kampanyası tüm kadın işçilerin taleplerinden oluşuyor. İmza kampanyamızı çalıştığınız sokaklarda, mahallenizde yaymanızı istiyoruz. Göstermiş olduğunuz dayanışma için teşekkür ediyoruz" dedi.

Dayanışma eylemi boyunca Kastaş direnişçilerinin sözü defalarca coşkulu sloganlarla kesildi. Kastaş fabrikasında çalışan işçiler de camlardan dayanışma eylemini merak ve ilgiyle takip ettiler.

Ayrıca imza metinleri işçiler tarafından imzalandı. Genel-İş üyesi işçiler, imza metinlerinden örnek olarak imza kampanyasını büyüteceklerini dile getirdiler.

Yeni Çeltek'te işçiler sözü aldı direnişi sonlandırdı

Amasya'da bulunan Yeni Çeltek maden ocağında işçiler, Soma'ya gönderilmek istenmelerine karşı başlattıkları açlık grevinin 10. gününde aldıkları söz üzerine direnişi sonlandırdılar.

7 NİSAN

Farklı kentlerden ve maden ocaklarından işçilerin dayanışma mesajları göndermesinin yanı sıra, direniş alanına dayanışma ziyaretleri yapıldı. Tokat ve Amasya'dan üniversite öğrencileri maden işçilerini ziyaret etti.

8 NİSAN

Direnişe dair tartışmaların yaşandığı Türkiye Maden İşçileri Sendikası'nda bürokratların işçilere destek olmaması işçi yakınları tarafından da tepkiyle karşılandı. Açlık grevindeki madencilerden birinin yakını, sendika yönetiminin Yeni Çeltek işçileri için açıklama bile yapmamasına tepki göstererek şunları söyledi: "Her yere destek için işçiyi gönderen sendika genel merkezi, iş bize gelince tık yok! Buranın işçisi Kütahya özelleşmesin diye Kütahya'ya gitti, farklı sorunlar için Ankara'ya, Zonguldak'a bir sürü yere gitti, en son geçen 1 Mayıs'ta bir otobüs buradan ve diğer şubelerden otobüs otobüs işçiyi Zonguldak'a yığdılar, buraya bırak işçiyi getirmeyi adamlar açıklama yapamıyor! Satılmışlar!"

9 NİSAN

Ulaştırma Denizcilik ve Haberleşme Bakanı Binalı Yıldırım, bir önceki gün Amasya'ya geldiğinde, madenciler adına bir heyet bakanla görüşme gerçekleştirdi. Ancak bakan işçilerin taleplerini Enerji Bakanı'na iletceğini öne sürerek, "Tüm Türkiye duydu artık eylemi bitirsinler" dedi.

Türkiye Maden İşçileri Sendikası Ge-

Açlık grevinde olan işçiler, ÇSGB Müsteşarı ve TKİ Genel Müdürü ile yaptıkları görüşmede ocağın açılacağı sözü üzerine direnişi sonlandırdı.

nel Başkan Yardımcısı Gülahmet Güven, bakanla yapılan görüşmeyi yeraltındaki işçilere anlattı. İşçiler ise bakanın "eylemi bitirsinler" sözüne tepki göstererek kararlı bir duruşla bunu reddettiler.

İşçilerin taleplerini görmezden gelmesi ve eylemi bitirmelerini istemesi, hem yeraltında hem de yer üstünde hükümete yönelik tepkileri arttırdı.

10 NİSAN

İşçi aileleri, 12 Nisan'da yapmayı planladıkları eylem için maden ocağının bulunduğu bölgedeki esnafı gezerek,

dükkanların camlarına eylem çağrısının yer aldığı afişleri astı.

Öte yandan, Soma Ege Linyit İşletmeleri'nden işçiler, direnişçi sınıf kardeşleriyle dayanışmak için hazırladıkları pankartı göndererek, Yeni Çeltek maden ocağının önüne astırdılar.

11 NİSAN

Türkiye Maden İşçileri Sendikası Genel Başkanı Nurettin Akçul, gece saatlerinde yeraltında açlık grevi direnişini sürdüren maden işçilerini ziyaret etti. Ancak Akçul, eylemi herkesin duyduğunu belirterek işçilerden eylemlerini sonlandırmalarını istedi. İşçilerin sağlığının her şeyden önemli olduğunu, sorunun bundan sonra müzakere ile çözülebileceğini öne süren Akçul, "Dışarıdan ahkam kesmek kolay" gibi ifadelerle sınıf devrimcilerini de işçilere hedef gösterdi.

"İşçilerin sağlığını korumak" için sendika üyesi tüm işçileri seferber ederek maden patronlarını köşeye sıkıştırmak yerine kararlılıkla süren direnişi sonlandırmaya çalışan Akçul'a direnişçi işçiler de tepki gösterdi.

Öte yandan, direnişteki madencilerle dayanışma mesajları da gelmeye devam etti. İzmir'de direnen Kastaş işçileri ve Ankara TEGA'dan işçiler, direnişi selamla-

yan mesajlar gönderdiler.

12 NİSAN

İşçi ailelerinin günlerce duyurusunu yaptığı eylem jandarma tarafından engellendi. Sabah saatlerinde basın açıklaması yapan ailelerin yol kesme eylemi girişimine jandarma engel oldu.

Soma Ege Linyit İşletmeleri'nden işçiler Yeni Çeltek'e gelerek dayanışmada bulundular. Genel Maden İşçileri Sendikası genel merkezinden ve şubelerinden sendikacılar da işçileri ziyaret etti.

13 NİSAN

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakan Müsteşarı ile Türkiye Kömür İşletmeleri Genel Müdürü Yeni Çeltek'e gelerek direnişçi maden işçileriyle görüştüler. Müsteşar ve müdür, işçilerin Soma'ya gönderilmeyeceği, eksiklerin tamamlanarak Yeni Çeltek ocağının açılacağı sözünü verdiler.

Kameralar önünde verilen sözlerin ardından taleplerini kazandıklarını belirten işçiler, açlık grevini sonlandırarak ocaktan çıktılar.

Direnişçi işçiler "Zafer haklının, zafer mücadele edenin, zafer Yeni Çeltek'in, zafer bizimidir! Yaşasın işçi sınıfı, yaşasın birlik!" açıklamasında bulundular.

TJK'da 22 Nisan'da grev başlıyor

Türk-İş'e bağlı TOLEYİS Adana Şube Başkanı Metin Sav, Türkiye Jokey Kulübü'nde örgütlü oldukları 18 iş kolunda sürdürülen Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin resmi arabulucu düzeyinde de anlaşmazlıkla sonuçlandığını açıkladı. Sav, "Tüm iyi niyetlerimize karşın TİS görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandı. Grev kararı aldık" dedi.

Türkiye Jokey Kulübü'ne bağlı Veliefendi başta olmak üzere Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Elazığ, Diyarbakır hipod-

rom müdürlüklerinde, Karaçabey ve Mahmudiye Hara müdürlüğünde, İzmit aşım istasyonu ile Kocaeli Kartepe hipodrom müdürlüğünde grev kararının asıldığını bildiren Sav, "TJK bünyesinde bin 700 çalışmamızın haklarını korumak, onlara daha iyi bir yaşam hakkı ve çalışma imkânı sağlamak bizlerin görevi. Çok önemli bir gelişme yaşanmaz ise, TJK'ya bağlı tüm birimlerde 22 Nisan'da greve gideceğiz" diye konuştu.

Metal işçilerinin gerçek kurtuluşu sınıfa karşı sınıf mücadelesindedir!

Yıllardır azgınca sömürülen binlerce metal işçisi metal fırtınasıyla birlikte ayağa kalktı. Sermayenin biz işçilerin bu ayağa kalkışına ve hak arama mücadelesine yanıtı kitlesel işten çıkarmalar oldu. Bir sınıf olarak patronlar tek yumruk oldu ve metal işçilerinin hak arama mücadelesini şimdilik dizginlediler. Sermayenin saldırılarına karşı biz metal işçilerinin cevabı ise süreci hukuksal (tazminat ve işe geri iade davaları) boyutuna indirgeyip dağınık, bölük pörçük ve yer yer cılız direnişler şeklinde oldu. Mücadele süreklileşmedi, soluksuz kaldı.

Yargı süreçlerinden birisi olan Ford işçilerinin davasında Yargıtay işten çıkarmaları onaylayan bir karara imza attı. Daha da önemlisi Yargıtay, yapılan kitlesel iş durdurma eylemlerini “yasa dışı” kabul etti ve önümüzdeki süreçte fiili-meşru eylemler karşısında devletin nasıl bir yaklaşım içerisinde olacağını ortaya koydu.

Metal fırtınası sürecinde birçok iş yerinde kitlesel iş durdurma eylemleri yaşandı. Sermaye yıllardır verilen sınıf mücadelelerinden çıkardığı dersler sayesinde, işçilerin ihanetçi sendikaya karşı biriken öfkesini iyi yönetti. En baştan ciddi bir fiziki saldırı yaşanmadı, direniş yerlerinde polisler “kimseye karışmadı.” İşçiler sosyal medya hesaplarına yazdıkları mesajlarda bu durumu olumsuz tutumlar sergiledi. Hedefe daha çok fabrika yöneticileri ve sendikacılar çakıldı. Kısacası metal işçileri olarak sınıfsal bakıştan yoksun olmamız nedeni ile dış sınıf mücadelesinin gerisinde durduk. Metal fırtınası süreci biz metal işçilerinin örgütlülük ve bilinç anlamında verili tablomuzu ortaya koymak adına bir turnusol kağıdı işlevi gördü. Evet, henüz ayağa kalkan metal işçileri olarak gerekli sınıf bilincine ve örgütlülük bilincine sahip değiliz, genç ve deneyimsiziz.

Şunu artık daha net görmek gereki-

Türkiye’de mahkeme salonlarında yazdığı gibi, adalet mülkün temelidir. Yani mülkü olana, yani patrona adalet var. Bu düzende adalet aramayı bırakıp, vereceğimiz onurlu mücadele ile özgür, eşit ve adil bir dünya kuralıyız.

yor, sermaye iktidarının hüküm sürdüğü bir düzende hukuk patronların hizmetindedir. Sermayenin mülkünün korunmasından başka bir hukuk yoktur. Bizim sermayenin çıkarlarına dayalı bu hukuk sisteminden gerçek bir kazanımımız olmaz, alacağımız üç kuruş tazminatlar dışında. Biz metal işçilerine kaybettiren de asıl olarak budur. Mücadele ufkumuzun hukuka sıkışmasıdır. Fiili-meşru mücadele yollarını görmezden gelmemiz ve kaçak dövüşmemizdir.

Bakin bugün Fransa’da çalışma koşullarını ağırlaştırmayı hedefleyen, “reform” adı altında işçi ve emekçilerin haklarının gasp edildiği kölelik yasaları çıkarılmaya çalışılıyor. Fransa’da işçiler, memurlar, öğrenciler bu saldırıyı sokakta karşıyor. Evet, Fransa’da işçi sınıfının

bir mücadele tarihi var. 72 günlük ilk işçi iktidarı olan Paris Komünü bu ülkede yaşanıyor. Bizim de mücadeleler tarihi içerisinde görkemli eylemlerimiz, büyük direnişlerimiz var. 15-16 Haziran, Kavel, Derby, Alpagut, Tariş, Greif vb... Bizler de kendi sınıf tarihimizden dersler çıkarıyoruz. Geçmiş bugüne vereceğimiz bağımsız devrimci sınıf mücadelesi ile aşmalıyız. Biz metal işçilerinin gerçek kurtuluş yolu sokaklarda, direnişlerde, sınıfa karşı sınıf mücadelesindedir.

Zaten yakın bir zaman içerisinde yapacakları yasal düzenleme ile işçilerin davalarını arabulucular sayesinde “sorunsuzca” çözmeyi amaçlıyorlar. Artık sermaye için yük olan kıdem ve işe iade davalarını da ortadan kaldıracaklar, işçi atmak, kapı önüne koymak kolaylaşacak.

Peki, o zaman ne yapacağız? Sığındığımız bu kapı da yüzümüze kapanmış olacak

Sessizce tüm olup bitene seyirci mi olacağız? “Benim devletim bilir, polisim korur ve hakimlerim savcılarım da adaleti sağlar” diyerek kenarda izleyici mi olacağız?

Biz işçiyiz, üretim araçlarına sahip olanlar tarafından (patronlar) özgürce alınıp satılan modern köleleriz.

Türkiye’de mahkeme salonlarında yazdığı gibi, adalet mülkün temelidir. Yani mülkü olana, yani patrona adalet var.

Bu düzende adalet aramayı bırakıp, vereceğimiz onurlu mücadele ile özgür, eşit ve adil bir dünya kuralıyız.

ESKİ BİR B/S/H İŞÇİSİ

Üç işçi iş cinayetlerinde katledildi

Kapitalizmin ağır sömürü koşulları işçiler için cehennem olmaya devam ediyor. İş güvenliği önlemlerini “maliyetli” gören patronlar, işçileri sömürü çarklarında ölüme terk ediyor.

GENÇ İŞÇİ KATLEDİLDİ

Aydın’ın Söke İlçesi’ndeki bir çimento fabrikasında çalışmaya başlayan 23

yaşındaki Aras Kasnak, 8 Nisan’da üretim bölümünde, 4 metre yükseklikte bulunan balkondan düşerek yaşamını yitirdi. Arkadaşlarının çağrısıyla gelen sağlık ekiplerinin müdahalelerine rağmen Kasnak kurtarılamadı.

KIRŞEHİR’DE İŞ CİNAYETİ

11 Nisan’da Kırşehir’in Mucur İlçe-

sindeki bir mermer fabrikasında çalışan mermer kesim ustası, 49 yaşındaki İbrahim Biliç; mermer taşıdığı sırada dengeğini kaybederek düşerken, mermer bloğunun altında kaldı.

Kaldırıldığı Ahi Evran Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde, boyununun kırıldığı teşhis edilen Biliç, tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

TAŞ OCAĞINDAKİ PATLAMADA 1 İŞÇİ ÖLDÜ

11 Nisan akşamı Kayseri’nin Bünyan İlçesi Ağcalı Mahallesi’nde bulunan bir taş ocağında dinamitle patlatma yapıldığı sırada 41 yaşındaki Murtaza Yılmaz’ın başına kaya parçası isabet etti. Ağır yaralanan Yılmaz arkadaşları tarafından Bünyan Devlet Hastanesi’ne kaldırıldı.

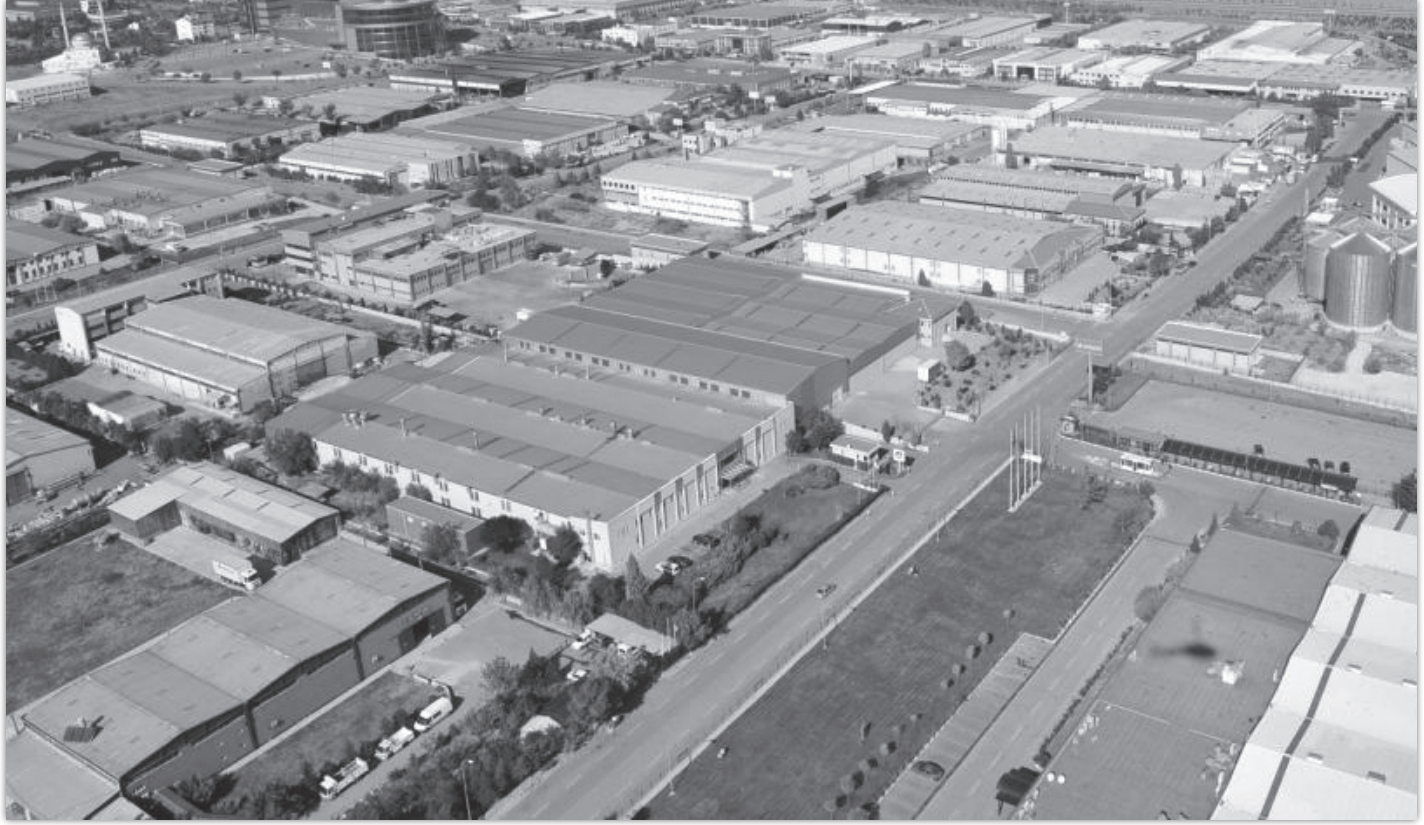
Yılmaz, hastanede yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!

Sincan Organize Sanayii'nde yaşanan bir deneyimi anlatacağım.

Çalıştığım yer yaklaşık 100 kişinin çalıştığı bir fabrikadır. Fabrikada kölelik koşullarında çalışmanın yanı sıra işçilere yönelik aşağılamalar da yoğun olarak yaşanmaktadır. Son olarak işçilerin çaya attığı şekeri sayarak masaya bırakmaya başladılar. Bunun yanı sıra çalışma saatleri yoğun olmakla birlikte işçilere verilen primlerde de kesintiye gitmeye çalışıyorlar. Uzun süredir işçilerin biriktirdiği öfke artık açığa çıkmaya başlıyor.

Geçtiğimiz günlerde işçilere gece vardiyasına geldikleri için 100 TL prim veriliyordu. Fabrikanın lazer bölümünde vardiya üçe çıkartılarak her vardiyada 100 TL verilmesi kararlaştırıldı. Ancak ayda kişi başı 400 TL vermek bir süre sonra şeflerin gözüne gelmeye başladı ve lazer bölümünde bu prim 50 TL'ye düşürmeye çalıştılar. Yani diğer işçiler ayda 2 sefer vardiyaya gelerek 200 TL alırken, lazer bölümündekiler ayda 4 kez gelerek 200 TL'ye razı edilmeye çalışıldı. Ayrıca vardiya sistemindeki bozukluktan kaynaklı pazarları da çalışmak zorunda kalan biz işçiler, bu duruma karşı tepkimizi yükselttik. İlk önce diğer vardiyadaki arkadaşlarımızla konuşarak ortadaki adaletsizliği kabullenmemek gerektiği üzerine toplantı yaptık. Daha sonra fabrikadaki diğer işçilere bugün bize yapılanın yarın onlara da yapılacağını, ilerleyen zamanda prim uygulamasını tamamen kaldıracaklarını belirttik. Diğer işçiler bizi haklı görmekle birlikte, birlik olamayacağımızı söyleyerek duruma sessiz kaldılar. Biz la-

zer bölümünde çalışan üç vardiya olarak patron sözcülerine görüşme talep ettik, eğer şartlarımız kabul edilmezse vardiyaya gelmeyeceğimizi belirttik. Bunun üzerine aleracele toplantıya gelen sözcüler şartların kabul edilebileceğini, fakat gündüz çalışma saatinde prim verilemeyeceğini söylediler. Bugüne kadar yapılan haksızlıklar da patron sözcülerinin yüzüne vurulurken, bundan sonra verilen sözlerin tutulmaması durumunda lazer bölümünde çalışan işçiler olarak vardiya çalışmasına gelmeyeceğimizi belirttik.

Taleplerimizin kabul edilmesi, diğer işçilerde bir güven yaratırken, birlik olmanın önemi birkez daha açığa çıkmış oldu.

Şimdi hedefimiz 2017'de gerçekleşecek olan toplu sözleşme sürecine taban örgütlülüklerimizi sağlamlaştırmak, kendi sözcülerimizle katılmak bakışıyla hazırlanmak. Kendi sözleşme taslağımızı hazırlama faaliyetini güçlendirmek. Metal işçilerinin direnişlerinin öğrettiği dersleri de göz önünde bulundurarak fabrikadaki diğer bölümlere ve orada çalışan diğer işçilere de ulaşmanın bü-

tün olarak kazanmanın tek yolu olduğunu düşünüyoruz. Sayımız az olmasına rağmen birlikte neler yapabileceğimizi gördük, şimdi birliğimizin gücüyle neler yapabileceğimizi göstereceğiz.

Yeni dönem işçi sınıfının mücadelesinin güçleneceği bir dönem olacaktır. Bursa'da, İzmir'de, Yeni Çeltik'te, Polatlı'da yükselen ateş, Sincan'da da biz işçiler tarafından harlanacaktır.

Yaşasın Metal İşçileri Birliği!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

SINCAN OSB'DEN BİR METAL İŞÇİSİ

Derby'de 'sendikalaşma' ve 'sendikalaşma'

İstanbul Tuzla E-5 üzerinde bulunan, çoğunluk hisseleri bir süre önce Ülker tarafından alınan ve yaklaşık 600 işçinin çalıştığı Derby fabrikasında, birkaç ay önce işçiler ağır çalışma koşullarına ve düşük ücretlere karşı sendikalaşma yoluna gitti. Birleşik Metal-İş Sendikası'nda karar kılan bir grup işçi hızla üyelik çalışmalarına başladılar. Üyelikler hızla artarken iki işçi bu faaliyeti patrona bildirdi. Ardından 5 işçi işten atıldı. İspiyoncu bir işçi de fabrika çıkışında darp edilerek cezalandırıldı.

İşten atmaların ardından üyelik faaliyetleri Birleşik Metal-İş'in atıl tutumlarından dolayı durduruldu ancak fabrikada sular durulmadı. Sendikaya

üye olmamaları koşulu ile maaşlara zam yapılacağını söyleyen patron sözünü tutmayınca işçiler fabrika içerisinde geçtiğimiz hafta tepkilerini ortaya koydular, alkışlar ve sloganlarla bu durumu protesto ettiler. İşçilere sendikaya üye olmak konusunda özgür olduklarını söyleyen yönetim Çelik-İş Sendikası Gebze Şubesi'nin katılımı ile bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda bilindik birçok şeyin yanında Birleşik Metal-İş'in "terörist" bir sendika olduğu, olunacaksa Çelik-İş'e üye olunması gerektiği söylendi. Ardından Çelik-İş hızla patron destekli üyeliklere başladı. 7-8-9 Nisan günlerinde fabrika servisleri ile işçiler fabrikanın yakınına taşınarak üye yapılmaya başla-

dı. Birleşik Metal-İş'e üye olan birçok işçi de istifa ettirilerek üye yapıldı. Ayrıca EKU Fren fabrikasında olduğu gibi hızla yetki alabilmek için idari kadro hatta yönetim kadrosu da üye yapıldı. İşçilerin bu rezil duruma itilmesinde rol almayı tercih eden Çelik-İş yönetimi bunu kimseye açıklama derdi gütmemekte, her şey normalmiş gibi davranmaktadır, ancak sabıklarının üzerine bir yenisinin daha eklendiğini burada not düşmek gerekir.

Birleşik Metal-İş üyesi işçiler ve henüz her iki sendikaya da üye olmayan işçilerin çoğu sessiz bir bekleyiş içerisinde. İşçiler arasında patronun getirdiği sendikaya üye olunmamasını yüksek

sesle dile getirenler de var ancak ciddi bir boşluğun olduğu da ortada. Bu Birleşik Metal-İş'in sessizliğinden ve atıl durumundan da kaynaklıdır ki işçiler hiç değilse yanlarında duran bir güç görmek istemişlerdir. Yalnız geçersiz çeşitli gerekçelerle günlerce var olan duruma seyirci kalmış, haber almanın ötesinde bir şey yapılmamıştır. Zaten bu boşluğa dayanarak yönetim rahatça adımlarını attı.

Buna karşı kararlı ve tutarlı olan işçilerin bir araya gelmesi ve iradesini net bir biçimde ortaya koyması zorunludur. Ortadaki durum sendikalar arası bir rekabet değildir. Ki sendikalar arası rekabet kabul edilebilir bir şey değildir. Durum patronun kendi sözünün geçebileceği bir sendikayı getirmek istemesi ve buna karşı işçilerin bir mücadele hattı örme zorunluluğudur.

TKİP V. Kongresi sunumlarından...

Alevi sorunu ve Alevi hareketi

1995 Mart'ında toplanan **EKİM 3. Genel Konferansı'nın "Din, Dinsel Akımlar, Laiklik ve Alevilik Sorunu"** başlıklı temel metni Alevi sorunu ile ilgili olarak şu gözlemi içeriyordu:

"... Gerek toplam nüfus içinde önemli bir niceliği oluşturmaları, gerek en yoğun ve en şiddetli baskılarla yüz yüze olmaları, gerekse de emekçi kesimden Alevilerin bu çifte ezilmişliğin ve baskıların sağladığı itkiyle geçmişten bu yana ilerici-devrimci muhalefete özel bir yakınlık duyuyor olmaları, bu soruna özel bir önem kazandırmaktadır." (**EKİM III. Genel Konferansı / Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler, Eksen Yayıncılık**)

Aradan geçen yirmi yıldan sonra gelinen aşamada sorunun kapsamı çok daha genişlemiş ve dolayısıyla taşıdığı önem daha da artmıştır. Buna rağmen partinin Alevi sorunu ve hareketine gerekli ilgiyi gösterdiği söylenemez.

Emperyalistler ile işbirlikçilerinin bölgede etnik, dinsel, mezhepsel çatışmaları körüklediği, iliklerine kadar mezhepçi olan dinci iktidarın Türkiyeli emekçileri mezhepsel temelde parçalamaya çalıştığı dikkate alındığında, Alevi sorununa daha yakın ilgi göstermek yakıcı bir ihtiyaçtır. Hem sorunun yeni boyutlar kazanan güncel seyrine dair kapsamlı değerlendirmeler yapmak, hem devrimci siyasal faaliyette somut bir taktik-politik hat oluşturmak göreviyle karşı karşıya bulunuyoruz.

YAKIN TARİHTE DAHA DA AĞIRLAŞAN ALEVİ SORUNU

Alevi sorunu yüzyılları bulan bir arka plana dayanmasına rağmen, ancak son yarım asırdan beri ülke gündeminde belirgin bir yer tutmaya başladı. Kapitalizmin gelişmesine paralel olarak yaygınlaşan kırdan göçle kentlere akan Aleviler, 1960'lı yıllarda varlıklarını hissettirmeye başladılar. Dönemin Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel nezdinde girişimde bulunarak Hacı Bektaşî Veli dergahının yeniden açılmasını sağlayan Alevi aydınlar, aynı yıllarda Türkiye Birlik Partisi'ni (TBP) kurdular. TBP ilk dönem belli bir beklenti yaratmış, Alevi nüfusun yoğun olduğu bazı bölgelerde yüksek oy almayı başarabilmiştir. Ancak CHP çizgisine yakın bir programla ortaya çıkan bu parti, giderek zayıflamış, ardından ise 1978'de kendini feshederek CHP'ye iltihak etmişti.

'60'lı yıllarda Türkiye İşçi Partisi'ne (TİP) de geniş destek sunan Alevi emekçiler, özellikle de genç kesimleri, '71 Dev-

rimci Hareketi'nde olduğu kadar 1970'li yıllara yayılan devrimci dalgada da önemli bir rol oynamışlardır. Alevi emekçileri devrimci hareketin verimli doğal tabanı sayan sermaye devleti, faşist tetikçileri kullanarak gerçekleştirdiği provokasyonlarla Alevi katliamlarına başlamıştır. Faşist 12 Eylül cuntasının hazırlık sürecinde Maraş, Çorum, Malatya, Yozgat gibi kentlerde katliamlar gerçekleştirilmiş, Antakya'da ise Alevi emekçilerle kaynaşan devrimcilerin hazırlıklı olmaları sayesinde, "Maraş senaryosu" başarısızlığa uğratılmıştır.

12 Eylül 1980'de Amerikancı askeri darbe ile başa geçen faşist cuntanın hedefinde de devrimci hareket ile sınıf hareketinin yanı sıra Alevi emekçiler vardı. Sınıf hareketinin dinamikleri ile devrimci hareketi faşist zorbalıkla ezen cunta, namluların gölgesinde Alevi köylerine cami inşa edip imam atayarak, Alevi emekçiler üzerindeki zulmü de doruğa çıkarmıştır.

1991'den itibaren devletin gündeme getirdiği kirli savaşın öncelikli hedefi Kürt hareketi/halkı olsa da, devrimciler ile

Alevi emekçiler de bu kıyım politikasının hedefindeydi. '93'te Sivas, '95'te Gazi katliamlarıyla Alevi emekçilere saldıran kontr-gerilla, devletin resmi politikasını icra ediyordu.

"Kirli savaşın öncelikli hedefi Kürt hareketi/halkı olsa da, devrimciler ile Alevi emekçiler de bu kıyım politikasının hedefindeydi. Sivas, Gazi katliamlarıyla Alevi emekçilere saldıran kontr-gerilla, devletin resmi politikasını icra ediyordu."

Bu kirli ve kanlı mirası devralan dinci-gerici AKP iktidarı döneminde ise mezhepçilik tavan yaptı. Tayyip Erdoğan başta olmak üzere gericiliğin şefleri açıkça Alevilik şahsında Alevi emekçilere kin kusmaya başladılar. İŞİD zihniyetinin versiyonlarından biri olan AKP, iliklerine kadar tarikatçı/mezhepçi politikalar izleyerek, Alevi sorununu daha da boyutlandırdı. Suriye'deki yıkıcı savaş kışkırtan, ilk günden beri dinci çeteleri destekleyen bu iktidar, mezhepçiliği açık ve resmi devlet politikası haline getirdi.

Dinci iktidarın mezhepçilikte sınır tanımayan ilkel saldırganlığı, bölgedeki gelişmelerle de pekiştirildi. Özellikle Suriye'de dinci çeteleri iktidara taşımak için her türden kirli yola başvuran AKP iktidarı, bu konuda yaşadığı utanç verici hezimetin de etkisiyle, gelinen yerde mezhepçilikte ipin ucunu iyice kaçırmış durumda.

Dinci iktidarın emperyalizmin hizmetinde Suudi krallığı ve Körfez şeyhlikleriyle birlikte izlediği Ortadoğu ve Suriye politikaları, kitlesel cinayet şebekesi İŞİD'i bölge halklarının başına bela etti. Özellikle Arap Alevileri vahşi bir şekilde kıyımdan geçiren cihatçı çetelerin Hatay sınırlarına dayanması, iç politikada zaten ilkel mezhepçi bir konumda bulunan AKP iktidarının bu çetelere ölçsüz desteği, Alevi emekçilerin mezhepsel ayrımcılığa karşı tepki ve duyarlılıklarını daha da büyüttü.

Emperyalistler ile işbirlikçilerinin bölgesel çapta yarattıkları mezhepsel kutuplaşma, AKP iktidarı eliyle pervasız bir biçimde işçi sınıfı ve emekçilerin saflarına da taşınıyor. Bu sorun yeni olmamakla birlikte mevcut dinci iktidar döneminde tehlikeli bir noktaya varmış bulunmaktadır. Din istismarından sadece siyasal iktidar değil fakat devasa boyutlarda ekonomik rantlar da devşiren AKP, işçi ve emekçileri mezhepsel temelde parçalayıp birbirine düşmanlaştırma politikasında fütursuzca davranıyor.

İşçi sınıfı ile emekçiler arasında etkili olan gerici önyargıların aşılması, ancak devrimci sınıf hareketinin geliştirilmesi ölçüsünde mümkün olacaktır. Buna karşın gerici önyargılara karşı sürekli ve etkili bir gündelik mücadele, verili koşullarda çok özel bir önem taşımaktadır.

Bu noktada mezhepsel ayrımcılığı mahkum eden, bunun gerisindeki sınıf-

sal mantığı ortaya koyan, dinci iktidarın ve emperyalizmin kirlî oyunlarını teşhir eden, Alevi emekçilerin maruz kaldıkları baskı ve ayrımcılığa kararlılıkla karşı duran, işçilerin birliği halkların kardeşliğine döne döne vurgu yapan taktik-politik hat, devrimci sınıf mücadelesini geliştirme çabasının temel gündemleri arasında yer almalıdır.

ALEVİLERİ ASİMİLE EDİP DÜZENİ BAĞLAMA ÇABALARI

Alevi emekçileri asimile edip burjuva düzene bağlama çabaları, 12 Eylül faşist cuntasının Alevi köylere cami yaptırma furyası ile belirgin bir hal almıştı. Cunta koşullarında işbaşına gelen dönemin ANAP hükümetinin Hacı Bektaş Veli'yi "Türk büyüğü", "Müslüman tarihi kişilik" diye ilan etmesiyle yeni bir boyuta taşındı. Hacıbektaş ilçesinde devlet güdümlü şenlikler düzenlenmesi, hükümet temsilcilerinin bu şenliklerde boy göstermesiyle, yüzyıllardan beri Alevileri katleden gerici rejim, tutum değişikliği izlenimi yaratmaya çalıştı. Oysa Hacıbektaş şenliklerine bakan düzeyinde gerçekleşen ilk katılımdan (1989) dört yıl sonra, yakın tarihimizin vahşi kıyımlarından biri olan Sivas Katliamı gerçekleştirildi. Şeriatçıları tetikçi olarak kullanan devlet, böylece Yavuz Sultan Selim çizgisini 20. yüzyıla taşıdığını göstermiş oldu.

Sermaye devleti 1995'te Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirdiği kirlî provokasyonu katliamcılığını bir kez daha sergiledi. Sivas'ta şeriatçıları maşa olarak kullanmıştı, Gazi'de kontr-gerilla tetikçilerini kullandı. Bu katliamlarla, Alevi emekçiler şahsında, aynı zamanda ilerici değerler ile devrimci kazanımlar hedef alınmış oldu.

AKP'nin işbaşına gelmesi ve giderek iktidarı ele geçirmesi, Sivas kıyımını gerçekleştiren zihniyetin dolaysız biçimde

iktidar olması demektir. Alevileri hedefleyen faşist politikaların en rezil icraatçıları olan ve iliklerine kadar mezhepçiliğe batmış bulunan başta Tayyip Erdoğan olmak üzere AKP önde gelenleri, ihtiyaç duydukları her durumda ve özellikle de seçim süreçlerinde, mezhepçi söylemleriyle kin kustular. Bu zihniyet, tarihinin en pervasız dönemine ulaşmış durumda. Zorunlu din dersi saatlerinin artırılması, dinci propagandanın anaokullarında başlatılması, çok sayıda okulun zorbalıkla imam hatip yapılması, tüm topluma "Sünni İslam'ı" zorla dayatması vb. vb...

Doğası gereği mezhepçi olan dinci gerici, devşirdiği bazı döne Alevileri de kullanarak, 2009'da Alevileri "havuç-sopa" politikasıyla ehilileştirme hamlesini başlattı. "Kürt açılımı", "Roman açılımı" derken bir de "Alevi açılımı" gündeme getirdi. Birer aldatmacadan başka bir anlam ifade etmeyen "açılım zinciri", doğal olarak herhangi bir sonuç yaratamadı.

Alevi sağından işbirlikçileri de yanına alan AKP, halen Aleviler üzerine yeni oyunlar oynamaya

çalışıyor. Ancak bu türden girişimler artık ters tepiyor. Zira dinci gerici iktidar Alevi emekçiler nezdinde iyice teşhir olmuş durumda. AKP'nin Suriye'de IŞİD'e ve öteki cihatçı çetelere tam destek vermesi, bu durumu özellikle pekiştirmiştir.

AKP-KÜRT HAREKETİ İLİŞKİLERİNİN TETİKLEDİĞİ MİLLİYETÇİLİK

Dinci gericiğin iktidarını tahkim etmesi, Sünni İslamcılığı yayma yönünde

giriştiği pervasız hamleler, Suriye'deki yıkıcı savaşta cihatçılarla suç ortaklığı yapması vb... Tüm bunlar, Alevi emekçilerde AKP'ye karşı büyük bir güvensizlik ve yaygın bir tepki yarattı.

Ancak AKP'nin bu icraatları yoğunlaştırdığı süreç, "çözüm süreci" aldatmacası kapsamında Kürt hareketinin iktidarla pazarlıklar gerçekleştirdiği, Öcalan-MİT görüşmelerinin yoğunlaştığı bir döneme de denk düşüyordu. Çözüm süreci boyunca Kürt hareketinin AKP ile karmaşık ilişkileri, Alevi emekçiler arasında "PKK AKP'ye hizmet ediyor" algısının nispeten kolayca yaygınlaşmasına yol açtı. "Ulusal sol" denilen ve Alevi kitlelerle ilişkileri olan kesimlerin demagojik çabaları bu türden bir algının oluşmasını ayrıca körükledi. Kürt hareketinin Haziran Direnişi'nin ilk günlerinde AKP iktidarının yıkılmasından duyduğu kaygıyı açık etmesi ve direnişe mesafeli davranması, "PKK-AKP arasında gizli anlaşma var" algısını iyice pekiştirdi. KCK'nin Haziran Direnişi ile ilgili özeleştirisi ise, o toz dumanın içinde pek

etkili olmadı. Türk Alevilerde Kürt hareketine karşı oluşan önyargıları ırkçı-şovenizme yaslanan MHP de istismar etmeye çalışıyor. Sivas kıyımı dışındaki Alevi katliamlarının tetikçisi olan faşist parti, oluşan siyasi atmosferi kullanarak, "Türk Alevi" emekçilerin en azından bir kesimi nezdinde "meşru" bir konum kazanmış görünüyor. Dinci gericiğe karşı biriken haklı ve meşru tepki, sınıf hareketinin zayıf olduğu, devrimci hareketin ise belli alanlara

daraldığı bir dönemde, kısmen de olsa ırkçı-şovenizmin değirmenine su taşıyabiliyor. Yine de bu etkinin geçici olduğu söylenebilir; zira olayların gitgide daha açık hale getirdiği gibi, faşist parti dinci partinin koltuk değneği olarak hareket ediyor ve en kritik durumlarda onun mezhepçi politikalarına tam destek veriyor. Şovenizmin tuzağına düşen Alevi emekçilerinin bunu görmesi ve anlamlandırması zor olmayacaktır.

ALEVİ HAREKETİNDE SINIFSAK BÖLÜNME

Son 25 yılda hem yurtdışında hem ülkede kurulan çok sayıda dernek, vakıf, kültür kurumu ve federasyonlar Alevi kimliğini temel alıyor. Bu kurumların söyleminde Alevi kimliği ortak bir nokta oluştursa da, temeli sınıfsal olan farklı eğilim ve pratik tutumlarla birbirinden ayrılmaktadırlar.

Genel hatlarıyla ifade etmek gerekirse, Alevi hareketinde üç farklı çizgi olduğunu söylemek mümkün. Kurumları da farklı olan bu eğilimlerin en sağcısı, dinci gericiğin temsilcisi olan AKP ve devletle işbirliği yapacak denli gerici bir konumdadır. İkinci eğilimi, CHP ve "ulusal sol"a yakın bir çizgide bulunanlar temsil etmektedir. Üçüncü eğilim ise, aralarında devrimci hareketin eski kadrolarının da bulunduğu, kendini sosyalist olarak gören ilerici kesimlerden oluşmaktadır.

İlk iki eğilim düzenle uyumlu bir çizgide bulunmakta, genel bir ifadeyle Alevi burjuvazisinin konum ve tutumlarını yansıtmaktadırlar. Elbette bunlar emekçilerin belli bir kesimini de etkiliyorlar. Özellikle CHP çizgisine yakın duran kesim, sol/laik söylem kullanarak, düzenlen hiçbir çıkarı olmayan Alevi emekçilerin azımsanmayacak bir kesimini etkileyebiliyor. Dinci gericiğin mezhepçilikte sınır tanımayan pervasızlığı ise, işe yaramadığı bilirse de, "kötünün iyisi" diye CHP'ye verilen desteğin devamını sağlamaktadır.

Sol/sosyalist bir söylemle hareket eden üçüncü eğilim ise, fiilen reformist solun Alevi kurumlarındaki izdüşümü sayılabilir. Kimi zaman devrimcilere kapılarını kapatacak düzeye inen bu kesim, reformist sola paralel biçimde düzenle açık çatışmadan uzak durmaktadır.

Alevi hareketindeki bu farklılaşmanın temelinde son tahlilde sınıfsal konum farklılıkları vardır. Mezhep ayrımcılığının etki ve sonuçları tüm Alevi toplumunun kesiyor olsa bile, bunun oluşturduğu sorunun anlamına, kapsamına ve çözümüne yaklaşım, sınıfsal konum, çıkar ve özelemlere göre farklılaşmaktadır. Dolayısıyla mevcut parçalanmışlık kaçınılmazdır ve olumlu bir gelişmenin ifadesidir.

Söz konusu ayrışmayı sınıfsal zeminlerde derinleştirmek, sağcı ya da ulusal sol çizgideki burjuva akımların Alevi işçi ve emekçiler üzerindeki etkisini kırmak önemli bir ihtiyaçtır.

Dinci gerici iktidar Alevi emekçiler nezdinde iyice teşhir olmuş durumda. AKP'nin Suriye'de IŞİD'e ve öteki cihatçı çetelere tam destek vermesi, bu durumu özellikle pekiştirmiştir.

DİNCİLİĞİN YAYILMASI VE ALEVI KİMLİĞİNİN ÖNE ÇIKMASI

Alevi işçi-emekçiler '60'lı-70'li yıllarda sol/sosyalist harekete katılarak, varlıklarını hissettirmeye başladılar. Hem TİP'e oy desteği sağlayan, hem de (özellikle gençlik kesimiyle) devrimci harekete katılan Alevi emekçiler, sınıf hareketinin güçlü olduğu, toplumsal muhalefetin kitleselleştiği dönemlerde, mezhepsel ezilmişlikten kaynaklanan sorunlarla sınırlı bir konum ve tutumu öne çıkarmaya eğilim duymadılar. Bu anlaşılır bir davranıştı. Zira devrim mücadelesi, tüm toplumsal ve siyasal sorunlar gibi, demokratik bir mücadele olan mezhepsel ayrımcılık ve baskıya karşı mücadeleyi de içeren ve aşan bir mücadeledir. Kapsayıcı ve birleştiricidir. Dolayısıyla genel devrim mücadelesinin güçlü olduğu bir dönemde, emekçiler için salt mezhepsel ezilmişlikle sınırlı bir mücadele kaçınılmaz olarak önemsizleşir ve geri plana düşer.

12 Eylül faşist darbesi ile birlikte genel toplumsal muhalefete ve devrimci harekete acımasızca saldıran faşist cunta, buna paralel olarak planlı biçimde dinci gericiğin önünü açtı. Bu arada Alevilere karşı da zorla asimile etme politikası izledi. Bu dizginsiz gerici süreç, '90'lı yılların başından itibaren dinci gerici akımın belirgin bir şekilde güç kazanmasıyla sonuçlandı. Aynı dönemde, Sovyetler Birliği'ndeki çöküşün ve dünya ölçüsünde devrim mücadelelerinin dibe vurmasının da sağladığı iklimde dincilik, Ortadoğu başta olmak üzere, dünyanın dört bir yanında güçlenmeye başladı. Sosyalizme saldırının yoğunlaştığı bu koyu gerici dönemde, milliyetçilik ve dincilik emekçilerin bir kısmını da anaförüne alabildiğine güçlendi.

Güçlenen egemen din ve mezhepler olduğu için, etnik, dinsel, mezhepsel baskı ve ayrımcılıklar da arttı. Bu da doğal olarak karşı bir tepki ve direnç yarattı. Bu koşullarda, Alevi hareketinin güçlenmesi, mezhepsel kimliğe yönelimin yaygınlık kazanması anlaşılır bir durumdur. Devrim mücadelesinin güçlü olduğu dönemde mezhepsel kimliği geri plana itenlerin, rüzgarın gerici-likten yana estiği ve devrimci alternatifin alabildiğine zayıfladığı bir dönemde, alt kimlik ekseninde birleşip, baskı ve ayrımcılığa karşı mücadele etmeleri şaşırtıcı değildir.

Bu mücadele haklı, meşru ve ilerici- dir. Bununla birlikte gücünün sınırları vardır. Sınıfsal heterojenlik ve buna bağlı olarak hareket içinde burjuva katman-

ların gücü ve etkisi, beraberinde düzen sınırlarına hapsolmayı getirmektedir.

Bu durumun nesnellliğini ve geçiciliğini anlamak, buna uygun taktik politikalar saptamak gerekir. Mezhepsel baskı ve ayrımcılığa karşı Alevi emekçilerin mücadelesinin desteklenmesi, ama gerçek çözümün, ancak her tür baskı ve ayrımcılığın kaynağı olan kapitalizmin yıkılmasıyla mümkün olacağı vurgulanması, işçi ve emekçi Alevilerin devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanılması temel önemdedir.

Alevi emekçilerin mücadelesinin desteklenmesi, ama gerçek çözümün, kaynağı olan kapitalizmin yıkılmasıyla mümkün olacağı vurgulanması, işçi ve emekçi Alevilerin devrim ve mücadelesine kazanılması temel önemdedir.

Zira baskı ve ayrımcılığa karşı tepki, mezhepsel alana sıkıştığında devrimci hareketi negatif yönde etkiler. Oysa bu tepkinin ayrımcılığa karşı mücadele sınırında kalmaması, bu ayrımcılığın kaynağı olan düzene karşı devrim ve sosyalizm mücadelesine kanalize edilmesi, devrimci hareket için önemli bir avantaj olacaktır.

Şu veya bu düzeyde devrimciliğini koruyabilen geleneksel akımların bile rahatsız edici ölçüde "Alevicilik" çizgisine kaymaları açık olgusu karşısında, bu sorumluluk esas olarak devrimci sınıf partisine düşmektedir.

ALEVİLİK SALT BİR MEZHEP Mİ?

Dinler ve mezhepler konusunda ki ilkesel marksist tutum açıktır. Nitekim **EKİM III. Genel Konferansı'nın** (Mart 1995) konuya ilişkin değerlendirmesinde de ilkesel bir çerçeve isabetle çizilmiş, taktik tutum ve görevler de buna göre saptanmıştır.

Alevilik sorununun güncel ve tarihsel

arka planına bakıldığında, olgunun dinsel bir alt kimlik olan mezhepten öte olduğu görülüyor. Tarihsel arka planda, merkezi otoriteye/egemen sınıflara karşı isyanların Alevilik görünümünde ortaya çıkması ve bunun yüzyıllara yayılması, dini inanca felsefi boyutlar katmış, döneminin ilerisinde olan belli değerlerin benimsenip yaşatılmasını olanaklı kılmıştır.

Feodal sömürüye mezhepsel baskının eklendiği göz önüne alındığında, sosyal sorunlardan kaynaklı olan halk isyanlarının mezhepsel kimlikle ifade edilmesi o çağda kaçınılmazdı.

Dolayısıyla o isyanların ve sözlü edebiyat üzerinde yarattıkları etkinin yaygınlaşması, bunun kuşaktan kuşağa yeniden üretilerek 21. yüzyıla kadar taşınması, Alevilik olgusuna sosyal/kültürel bir boyut kazandırmıştır.

Elbette '60'lı-70'li yıllarda, gençliği başta olmak üzere Alevi işçi-emekçilerin devrim ve sosyalizm mücadelesine yoğun bir şekilde katılmaları, esas olarak sınıfsal bir tutumun dışavurumu olmuştur. Ancak bilindiği üzere baskı ve sömürüye maruz kalan işçi emekçiler Alevilerden ibaret değildir. Buna rağmen devrim ve sosyalizm mücadelesine yönelim, Alevi emekçileriyle kıyaslanmayacak düzeyde kalmış ve bu durum halen devam ediyor.

Devrim/sosyalizme bu yönelimin temel nedenlerinden biri, Aleviliğin "mezhepten öte" sosyal/kültürel/felsefi boyutlar taşımasından kaynaklanıyor. Bu olgunun gözden kaçırılmaması, Alevi işçi ve emekçilerin yeniden devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanılması açısından önem taşıyor.

Kapitalizmin egemen olduğu koşullarda Aleviliğin ilerici/insancıl değerleri, doğal olarak kendini üretmekte zorlanıyor. Zira 'insan-insan' ilişkileri yerine 'meta-meta' ilişkilerini egemen kılan kapitalizm, ilerici/insani olan her şeyi düşmandır. Aleviliğin belli tarihsel koşullarda yaratılan ilerici/insani değerlerini

daha üst düzeyde içermek ve daha da ileriye taşımak ancak devrim ve sosyalizm mücadelesinin gelişmesi ve zafere ulaşmasıyla mümkündür.

Alevilik değerleri arasında yer alan "kadın-erkek eşitliği, dayanışma, paylaşım, ırkçı-mezhepçi zihniyetin reddi (72 millete bir nazarla bakmak)" gibi değerleri geliştirmek, öte yandan ise baskı, sömürü, eşitsizlik, ayrımcılık gibi musibetleri ortadan kaldırmak için, bu sorunların kaynağı olan kapitalizmle hesaplaşmak zorunludur. Kronik yapısal krizler döneminde bulunan kapitalist sistem, demokratik hakları geliştirmek bir yana, on yılların mücadeleleriyle kazanılan hakları da gasp etmek için saldırıyor. Mezhepsel baskılar dahil, demokratik sorunları daha da ağırlaştırıyor.

Gelinen yerde faşist baskıların artması, polis devletinin tahkim edilmesi, mezhepsel baskıyı da derinleştiriyor. Sünni bir tarikat zihniyetini temsil eden dinci-gerici iktidar hem mezhepçiliği körükliyor, hem sıradan demokratik hakların kullanılmasına bile tahammül edemiyor.

Bu koşullarda Alevi işçi ve emekçilerinin sınıfsal/mezhepsel baskıya karşı etkili bir mücadele yürütebilmeleri, her tür kötülüğün kaynağı ve yeniden üreticisi olan kapitalizme karşı meşru-militan mücadele saflarına katılmalarıyla mümkündür.

Bu genel doğruya rağmen, verili koşullarda Alevi emekçilerin burjuva gericiğinin etkisinden kurtulup kitlesel şekilde devrimci mücadeleye katılmaları, eskisi kadar kolay değildir. Bu, ancak mezhepsel baskı ve ayrımcılığa karşı kararlı bir duruş sergileyen devrimci alternatifin güçlendirildiği ve belirgin şekilde kendini ortaya koyduğu koşullarda mümkün olacaktır.

Sermaye düzeni şiddet, yozlaşma, yolsuzluk sarmalında...

Biat etmeyenleri küfür, hakaret, tehdit, şantaj, iftira, karalama, linç kampanyaları gibi iğrenç yöntemlerle dize getirmeye çalışan AKP iktidarı, şiddet-yozlaşma-yolsuzluk/rüşvet sarmalına hapsolmuş durumda. Kaçak sarayın tiranından alta doğru koro halinde bağırarak bu zihniyetin önde gelenleri artık çocuk tecavüzcülerini savunmakta beis görmüyor. İktidarın körpe beyinleri zehirlemekle mükellef kıldığı taşeronlardan birisi olan Ensar Vakfı'nı savunmak adına yapılanlar, bu din/ahlak/adalet vaazcılarının yaşadığı kokuşmayı gözler önüne seriyor.

"Bizden olsun çocuk tecavüzcüsü olsun" düsturuna dört elle sarılan AKP şefleri ile medyadaki tetikçileri, CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun sarf ettiği bir cümleyi bahane ederek ortalığı velleveye verdiler. Anlamını çarpıttıkları bir cümle üzerine kıyameti kopranlar, utanıp sıkılmadan "hepimiz Ensarız" diye bağırarak çocuk tecavüzcülerine kalkan oluyorlar. AKP iktidarına muhalefet etmekte aciz olan Kılıçdaroğlu'na karşı adeta linç kampanyası başlatan Erdoğan-Davutoğlu ikilisiyle müritleri, tecavüzcü yandaşlarını tam bir histeriyle savunuyorlar.

DÜZEN CEPHESİNDE DİZBOYU REZALET

İnsani/ahlaki değer yitiminin dışı vurumu olan çok yönlü yozlaşma kapitalizmin yapısal sorunlarından biridir. Dinci-gericiliğin iktidar olduğu toplumlarda ise bu sorunlar felaket boyutuna varıyor. Nitekim sermaye sınıfı adına ülkeyi yöneten AKP iktidarı döneminde hırsızlık, yolsuzluk, rüşvet, yağma, kadın cinayetleri, çocuk tecavüzleri, vahşi polis şiddeti, kirli savaş gibi rezaletler katlanarak arttı.

AKP'nin belirlediği yapay gündemlere saplanan burjuva muhalefet kapitalist düzeni koruma refleksiyle hareket ettiği için, dinci iktidarın rezaletlerine yüzeysel eleştiriler getirmenin ötesine geçemiyor. Burjuvazinin iktidardaki temsilcileri dinci-faşist bir rejim kurarken, burjuvazinin muhalefetteki temsilcileri pasiflikleriyle AKP'nin peşinden sürükleniyor. Toplumsal muhalefetin de zayıf olduğu bu ortamı fırsat bilen iktidar ülkeyi "sömürücü ve sapıkların dikensiz gül bahçesi" haline getirme projesini pervasızca uyguluyor.

CİNSEL ŞİDDETİ MEŞRULAŞTIRMA HAMLESİ

Kürt halkına azgın bir kirli savaş dayatan, ülke genelinde toplumsal muha-

lefeti polis şiddetiyle bastırma politikası izleyen AKP iktidarı; ilkel-gerici zihniyetini topluma dayatabilmek için her yola başvuruyor. Cinsel istismar, şiddet ve tecavüz faillerinin savunulması için siyasal İslamcıların seferber olması, şiddetin bu iğrenç biçimlerinin de meşrulaştırılmak istendiğini kanıtlıyor.

Kadınları, çocukları cinsel nesne kabul eden siyasal İslamcı zihniyetin temsilcileri, bu zihniyetlerinden dolayı potansiyel birer tecavüzcüdür. Dinci-gericiliğin yaygınlaştığı toplumlarda cinsel istismar ve tecavüz vakalarının dramatik bir şekilde artması, iki olgu arasındaki bağı gözler önüne seriyor. Bu rezaletler gizli tutulsa da, Ensar olayında olduğu gibi bazı olayların açığa çıkması kaçınılmazdır. Bundan dolayı rüşvet, yolsuzluk, yağma, kirli savaş, polis zorbalığı ile anılan AKP iktidarı artık "çocuk tecavüzcülerinin hamisi" ünvanıyla da anılacak.

Tepedeki tirandan dipteki yandaşa kadar "hepimiz Ensarız" diye bağırma-ları, üstü örtülemeyen çirkefin toplum nezdinde "meşru" ilan edilmesi anlamına geliyor. Devlet şiddetinin her biçimini "mazur" kabul eden toplum kesimlerinin cinsel şiddet/tecavüzleri "olağan" kabul etmeleri isteniyor. Siyasal İslamcı şefler, en azından AKP güdümündeki toplum kesimlerini bu suça ortak etmenin işlerini kolaylaştıracağını var sayıyorlar. Bu zihniyete göre artık iktidarı sağlamaştırmanın yolu toplumsal muhalefeti ezme-

ve siyasal İslamın güdümündeki toplum kesimlerini yozlaştırıp suça ortak etmekten geçiyor. Yozlaşmış siyasal İslamcı şeflerin temennisi bu olsa da, kabarık suç dosyalarının hesabını vermekten kurtulmaları kolay değil.

SÖMÜRÜ ŞİDDET VE YOZLAŞMAYA KARŞI MÜCADELE

Uyguladığı neo-liberal politikalarla işçi sınıfının sosyal kazanımlarını gasp eden, köle işçi pazarlarının kurulmasına alan açan, kıdem tazminatını gasp etmek için fırsat kollayan AKP iktidarı, emekçilere ahlaki düşkünlüğü de dayatıyor. İşçileri, emekçileri "güdülecek köleler sürüsü" haline getirmek isteyen iktidar bu amaçla sömürü/baskı/yozaşma araçlarını seferber ediyor. Zira egemenler, sınıfsal kimliği yozlaşmış, ahlaki yönden düşkünlü emekçilerin sınıflar mücadelesinden uzak tutulabileceğinin farkındalar.

İşçi sınıfıyla emekçiler dinci-iktidarın bu kirli oyununu bozmak için "sınıfa karşı sınıf" şiarıyla mücadeleyi yükseltmelidir. Sömürüye/baskıya olduğu kadar; emekçileri, Kürt halkını, kadınları, çocukları, muhalifleri hedef alan iktidarın kaba şiddetine karşı da mücadele etmek öncüler başta olmak üzere bütün onurlu işçilerin görevidir. Sömürü, şiddet, yozlaşma sarmalında boğulmayı engellemenin yegane yolu sermaye egemenliğine karşı mücadeleyi büyütme-dir.

İŞİD'e desteğe devam

Türk sermaye devletinin, Irak ve Suriye'deki kirli çıkarları için her türlü yöntemi kullanmaktan geri durmadığı bir kez daha gözler önüne serildi.

Son olarak Türkiye'nin Irak'ta İŞİD üzerinden kendisine alan açmaya çalıştığı, üye toplayarak Irak'ın Enbar vilayetine gönderdiği ile sürüldü. Irak hükümetine yakın kaynakların verdiği bilgiye göre, Türk sermaye devleti resmi kurumları ile İŞİD'in ülkeye yerleşmesini sağlıyor.

Nitekim PYD'ye karşı da İŞİD desteklenmeye, Türkiye'nin Suriye sınırında İŞİD'in hakim olduğu bölge korunmaya çalışılıyor. Bu açıdan Türk sermaye devleti hem PYD'yle hem de Suriye ordusuyla karşı karşıya geliyor. Türkiye'nin İŞİD'i vurduğu, çatışmaların Kilis'e sıçradığı iddiaları ortaya atılsa da, İŞİD ile Türkiye arasındaki işbirliği hala devam ediyor.

TÜRKİYE'DE 70 İLDE İŞİD HÜCRESİNİN ÖNÜ AÇILMIŞ

Öte yandan bugüne kadar devletin İŞİD'e Türkiye'de nasıl göz yumduğuna dair yeni kanıtlar ortaya çıktı. Ankara'da 10 Ekim'de gerçekleşen katliamın ardından Kars polisi içerisinde kullanılan "gizli" ibareli bir yazışma basına yansıdı.

Kars İl Emniyet Müdürü Faruk Karaduman tarafından merkez ve ilçe teşkilatlarına gönderilen yazışmada İŞİD'in Türkiye'nin 70 ilinde "uyuyan hücreleri" olduğu söyleniyor. İŞİD içerisinde yer alan "istihbarat ajanları"nın bilgisine dayandırılan yazıda "İstanbul, Trabzon, Samsun, İzmir, Diyarbakır, Mardin, Adana, Bingöl, Gaziantep, Kilis, Adıyaman, Şanlıurfa, Mersin, Bitlis, Van, Batman, Konya, Kocaeli, Bursa, Kahramanmaraş, Siirt, Şırnak, Aydın, Ağrı, Antalya, Edirne, Osmaniye, Iğdır, Niğde, Amasya ve Ordu illerinde" İŞİD çetesinin örgütlendiği belirtiliyor.

Bu bilgiler ve çetenin içerisinde bulunan "istihbarat ajanları" gerici çetenin önünün açılmasına hizmet ederken, bunların İŞİD çetesinin "yetkili isimleri" ile bağlantı kurduğu göze çarpıyor.

Çürüme öylesine derin ki...

Bilindiği gibi Karaman'da ortaya çıkan çocuk istismarının ardından, bakanından milletvekiline ve kiralık kalemlerine kadar bilcümle gerici odak tarafından Ensar Vakfı'nı sahiplenen bir kampanyanın startı verilmişti.

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Sema Ramazanoğlu'nun "Bir kere rastlanmış olması, hizmetleriyle ön plana çıkmış bir kurumumuzu karalamak için gerekçe olamaz" sözleri, Ahmet Hakan'ın köşe yazısında "Ensar Vakfı'na yüklenmenin yanlış, suçun şahsi olduğu"na dair yazıları, AKP Muğla milletvekili Nihat Öztürk'ün "Biz inadına Ensar'a destek olmaya çalışacağız!" demesi gerçekleşen istismarın nasıl sahiplenildiğinin bir kaç örneğini oluşturuyor.

Eğitim kurumlarında yaşanan istismar olayları had safhalara ulaşırken AKP'nin Ensar Vakfı'yla olan bağları ve bununla birliklerde okullarda yaşanan tecavüz olaylarında öğretmenlerin AKP'ye yakın isimler olması, AKP'nin kendini aklama operasyonlarına hız vermesine yol açtı.

AKP'Yİ AKLAMA ADIMLARI

*Ensar Vakfı Başkanı Cenk Dilberoğlu'nun "vakfımızla bir bağı yok" dediği tecavüzcü Muharrem B. 2012'de Ensar evinde işe başlamış ve öncesinde Karaman'da bir açılışta Cenk Dilberoğlu'yla birarada bulunmuştu.

*Tecavüzün açığa çıkmasından sonra Karaman Valisi, evlerin hangi vakıf ve derneklere ait olduğunu bilmediğini söylemiş, 17 Mart günü yaptığı açıklamada ise "Kayıtların tetkikinde, olayın şüphelisi Muharrem B.'nin Karaman İmam Hatip Okulu, İmam Hatip Lisesi ve Anadolu İmam Hatip Lisesi Mezunları ve Mensupları Derneği (KAİMDER); yine Vakıflar Bölge Müdürlüğü'nden alınan bilgiye göre de Ensar Vakfı üyesi olmadığı anlaşılmıştır. Ayrıca, adı geçen dernek ve vakıf adına ilimizde açılmış bir yurt bulunmamaktadır" demişti. Fakat Muharrem B.'nin 3 Ocak 2013 tarihinde Ensar

Evi'ndeki çocuklarla vali Murat Koca'yı makamında ziyaret ettiğine dair fotoğraflar bulunmaktaydı. Olayın hemen ardından fotoğraflar arşivden silindi.

*Yine benzer bir şekilde, Karaman İl Millî Eğitim Müdürü Asım Sultanoğlu'nun savcılığın kentte KAİMDER ve Ensar Vakfı Evleri olup olmadığı soruşturmasına "Kent sınırları içinde KAİMDER ve Ensar Vakfı'na ait evler bulunmamaktadır" yazısıyla cevap vermesi de Ensar Vakfı'nı aklamak için gerçekleştirdikleri adımlardan biriydi. İl Millî Eğitim Müdürü'nün de bu evlerdeki etkinliklerde Muharrem B ile yan yana olduğu haberleri yapılmış, ama sonrasında silinmişti.

*Bu aklama operasyonu, çocuk ve ailelerin istismarın başlangıç tarihini 2012 olarak ifade etmelerine rağmen Karaman Cumhuriyet Başsavcılığı'nın RTÜK'ten yayın yasağı talebini istemesi ve bu talepte de istismar başlangıç tarihi olarak 2014 yılını göstermesiyle sürdü. 2014 tarihinin başlangıç olarak gösterilmesinin gerisinde "Muharrem B'nin 2013'te 5 aylık bir süre içerisinde Ensar Vakfında görev

aldığı ve istismar vakalarının yaşandığı dönemde Ensar'la hiç bir bağının olmadığı"ni kanıtlamaya yönelikti.

*Karaman olayı dışında vakıfla ilgili hiçbir olayın yaşanmadığı ileri sürüldü. Fakat 2001-2003 yılları arasında Rize Ensar Vakfı başkanlığı yapan Mehmet Nuri Gezmiş küçük yaşta 2 erkek çocuğa tecavüzden hala tutuklu bulunmaktadır.

AA'NIN İĞRENÇ MANİPLASYONU

Ensar Vakfı'ndan yansıyan ve çürümüş düzen gerçekliğini gösteren pislikleri saklamak için daha önce yerel basında çıkmış olan tüm fotoğraf, haber, açıklama vb. arşivler silinmişti. Son olarak Anadolu Ajansı'nın (AA) Karaman'da yaşanan tecavüzle ilgili yapmış olduğu haber ise, AKP'yi aklamının yanı sıra, gerçekleri sapıtılarak sol değerlerin tecavüz olaylarıyla anılmasını amaçlayan iğrenç bir manipülasyon örneği oldu.

AA'nın haberi, istismarcı Muharrem B'nin bir komşusu ile yapılan sözde röportaja dayandırılıyor. Muharrem B'nin komşusuyla yapılan röportajda "Teca-

vüzcü çok kitap okuyan, namaz kılmayan, Marksist, Leninist, ateist bir köyden yetişme, solcu, aynı zamanda da MHP'li imiş" deniyor. Yani tecavüzcü Muharrem B., Marksist, Leninist, ateist; hatta tüm bunlarla birlikte MHP'li ama sadece AKP'li değil!

Bu son örnek sermaye düzeninin ve onun bugünkü temsilcisi olan AKP gericiğinin çürümüşlükte geldiği noktayı gözler önüne sermek için fazlasıyla yeterli. Her kurumundan pislik saçılan, elinin değdiği her alanı çürüten kapitalist sistem, kendi pisliğini örmediği yerde ilerici-devrimci değerlere saldırıyor. Ama tüm bu çabaları nafi! Zira devrimci dünya görüşü ve onun temsil ettiği değerler sistemi AA gibi boğazına kadar bataklığın içerisine saplanmış düzen kurumlarının manipülasyonları ile çarpıtılmayacak denli sağlam bir zeminde duruyor. Marksist dünya görüşü ise, bir meşale gibi bu karanlık dönemler içerisinde insanlığı aydınlatmaya ve yol göstermeye devam ediyor.

S. GÜL

Aile Bakanı: Çocuk gelişimci gereksiz

Çocuk istismarının yuvası olan gerici Ensar Vakfı'na sahip çıkan Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Sema Ramazanoğlu, çocukların uzmana değil imama ihtiyacı olduğunu savunarak yeni bir skandala daha imza attı.

Gericiliğin dip çukurunda gezen Ramazanoğlu, bakanlık bünyesindeki çocuk

gelişimcisi ve psikolog kadrolarının iptal edilerek yerine imam atanmasına ilişkin soru önergesine verdiği cevapta bilimsel gerçekleri hiçe sayarak gerici uygulamayı savundu.

Ramazanoğlu, "Kurum içi görevde yükselme ve unvan değişikliği ile KPSS sonucuna göre alınacaklar için hazırlık ama-

cıyla kullanılmayan kadrolar iptal edilerek ihtiyaç duyulan kadrolar alınmıştır" ifadelerini kullandı. Ancak imamların hangi şekilde görevlendirileceği sorusunu ise "Görevlendirildikleri birimlere göre görev ve sorumlulukları değişmektedir" diyerek geçiştirmekle yetindi.

Geçtiğimiz yıl Bakanlar Kurulu kararı

ile Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı bünyesinde kadro değişikliğine gidilmiş, 37 psikolog, 37 çocuk gelişimci ve 12 fizyoterapist kadrosu iptal edilerek yerine; 25 din görevlisinin yanı sıra şoför, mühendis, tekniker kadroları açılmıştı.

Ramazanoğlu, bakanlık bünyesinde toplam 138 din görevlisi, 1031 psikolog, 477 çocuk gelişimcisi ve 194 fizyoterapist çalıştığını belirtti.

Baş verilse de, baş eğilmeyecek!

Nusaybin'de yetki askerde, 200 ev yok edilecek

Sermaye devleti, Mardin'in Nusaybin ilçesinde bütün saldırı ve katliamlarına karşın YPS ve YPS/JİN tarafından sergilenen direniş nedeniyle istediği sonucu alamıyor.

Bu nedenle Erdoğan'ın talimatı üzerine harekete geçen AKP, yaşanan durumdan valiyi sorumlu tutarak bütün yetkiyi askere verdi. İlçedeki operasyon yetkisi en üst rütbeli askere verilirken "PKK'lilerin kullandığı, tutakladığı" iddiasıyla da 200 evin uzaktan patlatılacağı belirtildi.

Burjuva basında yer alan haberlerde bu bilgilerin yanı sıra yapılacak olan katliamı meşru göstermek için sivil halkın ilçeyi terk ettiği, kalanların da PKK tarafından "canlı kalkan" olarak kullanıldığı öne sürüldü.

Ayrıca Cizre'de açılmayan "insani koridorun" burada açılacağı ve binalar uzaktan vurulmadan önce anons yapılarak insanların evlerden uzaklaşmaları için bir süre tanınacağı iddia edildi.

Ancak katliam saldırılarının yaşandığı bütün kentlerde zaten kolluk güçleri anonslarla tehditler savurarak insanları yaşam alanlarından uzaklaştırmaya çalışmış, uzaklaşmaya çalışan veya hastaneye gitmeye çalışan onlarca sivil ise yine kolluk tarafından katledilmiş ve yaralanmıştı.

Bu nedenle "insani koridor" iddiası da tamamen katliamı meşrulaştırmak ve "ölenler sivil değildi" diyebilmek için yapılan bir manipülasyondan başka bir şey değil.

Nusaybin'de bir aydır süren çatışmalarda dümeninde AKP'nin bulunduğu sermaye devleti karşılaştığı direniş nedeniyle istediği şekilde ilerleyemedi. Yaşanan çatışmalarda 50'ye yakın özel hareketçi ölürken 100'den fazlası ise yaralandı. Ölenler arasında 2 binbaşı ve özel hareket şube müdürleri de bulunuyor.

Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, "Ya baş eğeceksiniz ya baş vereceksiniz" tehdidiyle Kürt halkına kinini kusarken, öncesinde de bir başka kirli ağız, Devlet Bahçeli; "taş taş üstünde baş baş üstünde kalmasın" demişti. Kürt halkına yıllardır yaşatılan onca zulüm yetmemiş olacak ki daha fazla katliam, daha fazla yıkım istiyorlar.

Şu an Kürdistan'da yaşanan kirli savaş tüm hızıyla sürüyor. Kentler yıkılıp, insanlar katlediliyor, evler yağmalanıyor. Tayyip Erdoğan, "Gerekirse uzaktan imha yöntemi kullanılır" diyerek Kürt halkına yeni bir toplu kıyım tehdidinde bulunuyor.

Diyarbakır, Şırnak, Cizre, Hakkâri'de imha savaşı sürerken, buna karşı Kürt halkı direnmeye devam ediyor. Bitirilemeyen bu direniş ruhu karşısında devlet iyice zıvanadan çıkıyor. Son olarak Nusaybin'i yerle bir etmek için, kendi atadıkları valiyi devre dışı bırakarak kirli savaşın üst rütbeli askerlerin komutasında yönetilmesine karar verildi. Bu şekilde bölgede istihbarat ve operasyonel kararların tek

elden yürütüleceği, operasyon kararlarının bu birimlerce alınacağı ifade ediliyor. Tam bir savaş konsepti yürütülüyor, inisiyatif tümüyle ordu güçlerine veriliyor. Bu yeni düzenlemeler önümüzdeki günlerde kirli savaşın ve katliamların boyutlanacağını ve yayılacağını gösteriyor.

Öte yandan, "kamulaştırma" adı altında Kürt halkına yeni sorunlar dayatılıyor. 5 Nisan'da Diyarbakır, Hakkâri, Mardin ve Şırnak'ın ilçelerindeki toplam 11 mahalle hakkında acele kamulaştırma kararı alındı. Acele kamulaştırmanın gerekçesi olarak "polis güvenlik noktası yapımı" gösteriliyor.

Bu "kamulaştırma" kararının arkasındaki kirli hesaplar ortadadır. Kürt ilçelerine bu şekilde el koyulması ve sonrasında bunun bir ranta çevrilmesi sermaye devletinin hukuksuzluğunu bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Tüm bunlar yaşanırken devlet bir yandan da siyasi operasyonlarına devam ediyor. HDP'li milletvekilleri için Anayasa'ya geçici bir madde konularak dokunulmazlıkların kaldırılmasına ilişkin teklif

veriliyor. Bir yandan belediye başkanları tutuklanıyor. Diğer yandan da AKP'nin hazırladığı yasa tasarısıyla birlikte kayyum benzeri atamalar yoluyla HDP'li belediyeleri ele geçirmeye çalışıyorlar.

Kürt sorunundaki geleneksel devlet yöntemi olarak imha ve inkâr son hız devam ediyor. İstedikleri; Kürtlere dair hiçbir şey bırakmamacasına yok etmektedir. İnsanlarıyla birlikte evleri, Sur'da olduğu gibi tarihi dokuyu söküp atmak için her yolu deniyorlar. Ancak hesap etmedikleri ise direnen bir halkın asla boyun eğmeyeceğidir. Seyid Rıza dün "Ben de karşınızda diz çökmedim. Bu da size dert olsun" demişti. Bugün de Kürt halkı kadını erkeğiyle, genci yaşlısıyla yaşatılan zulme karşı direniyor. Özgürlükleri ve kimlikleri uğruna çokça bedel ödemiş olan bu halka "Ya baş eğeceksiniz ya baş vereceksiniz" tehdidinin sökmeyeceği ise ortadadır. Görülen odur ki Erdoğan şahsında Türk sermaye devletinin başı hiç dertten kurtulmayacak, zira "baş verilse de, baş eğilmeyecektir!"

11 mahalle hakkında acele kamulaştırma kararı

Kürdistan'da kirli savaş sürdüren ve dizginsiz devlet terörüyle kentleri yerle bir eden sermaye devleti, "kamulaştırma" adı altında Kürt halkını yeni bir yıkımla karşı karşıya bırakıyor.

Diyarbakır, Hakkâri, Mardin ve Şırnak'ın ilçelerindeki toplam 11 mahalle hakkında acele kamulaştırma kararı alındı. Bakanlar Kurulu'nun 5 Nisan'da aldığı

karar 11 Nisan günü Resmi Gazete'de yayınlanırken, acele kamulaştırmanın gerekçesi olarak "polis güvenlik noktası yapımı" gösterildi.

Bakanlar Kurulu kararına göre acele kamulaştırma kararı verilen mahalleler şunlar:

Diyarbakır'ın Bağlar ilçesi İstasyonbağları ve Kaynaratepe mahalleleri ile Ka-

yapınar İlçesi Kayapınar Mahallesi.

Hakkâri'nin Çukurca İlçesi Emir Şaban Mahallesi ile Yüksekova İlçesi Eski-kışla Mahallesi.

Mardin'in Kızıltepe İlçesi Sandıklı ve Koçhisar mahalleleri.

Şırnak'ın Cizre İlçesi Yafes, Nur ve Cudi mahalleleri.

Suriyeli kadınlar Türkiye’de “kuma” olarak satılıyor...

Sermaye devleti IŞİD’in aynadaki yüzüdür!

Yıllardır sürdürülen kirli savaş ve saldırganlık politikalarının sonuçları her geçen gün kendini daha pervasızca gösteriyor. Milyonlarca insanın IŞİD tarafından katledilmesi, göç etmesi, kadın ve çocukların köle olarak satılması, insanlık dışı koşullarda yaşaması bu politikaların sonucu olarak karşımıza çıkıyor.

Kirli savaşta “şans” eseri ölmeyip de sağ kalanlar ise, ya “umut” yolculuklarında kayboluyor ya da bedenleri, eşyaları, fotoğrafları, acılarını ve umutlarını yazdıkları defterleri kıyıya vuruyor. Sözde “şanslı” olup ölmeyenler Türkiye’de ölümden beter bir yaşam sürüyor. Fabrikalarda, atölyelerde, inşaatlarda ucuz işçi olarak çalıştırılıyorlar. Kadınlar ve çocuklar köle pazarlarında satılıyorlar. Suriye’ye yönelik emperyalist müdahalenin sonucunda göç etmek zorunda kalan milyonlarca insana, insanlık dışı koşullarda yaşam dayatılıyor.

Antep’te mültecilerin yaşadığı sorunlar üzerinden ifade edilenler ise kan dondurucu nitelikte. Şöyle diyor birisi; “Biz Suriyelilerin gönderildiği İslâhiye kampından ucuza işçi alırsın. Sabahtan akşama kadar çalıştırıp 30 TL veriyorsun. Üç onluk, sudan ucuz yani! Ama bu paranın hepsini de işçi almaz tabii. Ekip başı alacak, başka aracı varsa onlar da alacak. Gün boyu çalışan adamın eline 15 lira ya kalır ya kalmaz!”

Devam ediyor sonra anlatan kişi; “Kadın meselesi çok kolay. İslâhiye yakın yer. Hüsamettin’e telefon açar, sonra da gider alırsın. Bekâr da var dul da var. 22 TL kadına vereceğiz. 30 TL de Hüsamettin alır. Tüm gün kadın sizin! Kilis’te de 12-13 yaşında kızlar var. Biraz uzak ama o iş de kolay!”

Bombaların, silahların, mermilerin öldürmediği insanlar en acımasız koşullarda yaşayarak defalarca ölüyorlar. En çok da kadın ve çocuklar oluyor bu kirli savaşın bedelini ödeyenler...

KADINLAR “KUMA” OLARAK SATILYOR

Geçmiş dönemde anlatılanların üzerine her gün bir yenisi daha ekleniyor. Köle bürolarında kadınların satıldığı defalarca gündeme getirilmiş, ancak her defasında üstü kapatılmıştı. Türkiye’ye göç eden Suriyeli kadınlar sığınma evlerine alınmıyorlar ve çoğu çadır kentlerde, sokaklarda yaşıyor.

Bir süre öncesinde şiddet gören Suriyeli kadına yardım eden birisi, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı Alo 183 hat-

Türkiye’de Suriyeli kadınların yaşadıkları, Suriye’de IŞİD vahşeti altında yaşananlardan farklı değil. IŞİD’in elinde satıl(a)mayan kadınlar, Türkiye’de AKP’nin görmezden geldiği ve destekçisi olduğu kadın tacirleri tarafından bürolarda satılıyor. Ve insanlık dışı birçok koşulda yaşamaya mahkûm ediliyor.

tırı arayarak durumu anlatmaya çalıştığına “O kadın değil ki mülteci bayan” yanıtını alıyor. Çadır kentlerde yaşayan kadınlar ve çocuklar fuhuşa zorlanıyor ya da parayla kuma olarak satılıyor. Yaşları 15-30 arası değişen, savaştan kaçıp gelen kadınlar 2-3 bin lira karşılığında kuma olarak başka erkeklere satılıyor. Birden fazla eş alanlar, imam nikâhı kıyanların örneği oldukça yaygın.

Eşinin kuma olarak başka bir kadını getirdiği kadın “dişlerimi yaptırmak için kabul ettim, şimdi Suriyeli kumam var” diyor. Kimisi tehditle, dayakla kabul etmek zorunda kaldığını ifade ederken, kimisi de “Suriyeli kumam çok küçük. Hem ona hem küçük kızına analık ediyorum.” diyor.

Savaş mağduru kadınların tacize, tecavüze, şiddete uğramasını görmezden gelen devlet, mültecilere kucak açtıkları yalanını söyleyedursun gerçekleri, devletin bakışını açık bir şekilde ortaya seriyor.

“IŞİD’İN AYNADAKİ YÜZÜDÜR TÜRKİYE!”

Suriye’de süren kirli savaşta IŞİD işgal ettiği bölgelerde yüzlerce kadını ve çocu-

ğu esir alarak savaş ganimeti yapmıştı. IŞİD sapkınları tarafından binlerce kadın tecavüze uğradı, köle pazarlarında satışa sunuldu. Seks kölesi yapılarak, kadın ve çocukları kullanım rehberleri çıkartıldı. Satışa sunulan kadınlar arasında çocuk yaşta olanlar oldukça fazlaydı. Tüm bu zulümleri kabul etmeyen kadınlar ya işkence edilerek, taşlanarak katledilmiş ya intihar etmişlerdi. Köle pazarına giden IŞİD’lilerin aralarında geçen konuşma her şeyi özetler nitelikte aslında. Konuşmada şunlar söyleniyor: “-Bugün köle pazarı var... İnşallah.” “-Herkes payına düşeni alacak.” “-Nerede benim Ezidi kadınıym?” “-Köleni satabiliyorsun veya onu hediye edebiliyorsun... Payına düşenle ne istersen yapabiliyorsun.”

Dinci-gerici AKP iktidarı Suriye’de tüm insanların, özelinde kadınların yaşadığı bu vahşeti hiçbir zaman kınamayarak IŞİD’e her türlü desteği verdi ve kirli savaş politikalarını devam ettirdi.

Bugün Türkiye’de Suriyeli kadınların yaşadıkları, Suriye’de IŞİD vahşeti altında yaşananlardan farklı değil. IŞİD’in elinde satıl(a)mayan kadınlar, Türkiye’de AKP’nin görmezden geldiği ve destekçisi

olduğu kadın tacirleri tarafından açılan bürolarda satılıyor. Ve insanlık dışı birçok koşulda yaşamaya mahkûm ediliyor.

Taciz ve tecavüzü toplumda olağan hale getiren ve her türlü pisliği örtme çabasından başka hiçbir şey yapmayan sermaye devleti, Suriyeli kadınların yaşadıklarının da baş sorumlusudur. Toz kondurmadığı, “dindar nesil yetiştirme” zihniyeti, Ensar Vakfı’nı, KAİMDER’i ve beraberinde getirdiği pisliği yaratan zihniyettir. IŞİD zihniyetinden farksız olmayan bu zihniyet savaş mağduru kadınların, çocukların her türlü kullanılmasının önünü açmaktadır. Bir yandan kadınların köle gibi satılması, bir yandan çocuk gelinlerin artan sayısı bu kirliliği yaşayanların acısını gözler önüne seriyor.

Tüm bu vahşetin, zulmün son bulması ilk olarak yürütülen bu kirli savaşa karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını yükseltmekten ve bu yönlü mücadelenin kadınıyla erkeğiyle örülmesinden geçmektedir. Halklar arasında yaratılan ayrımcılığa, körüklenen düşmanlaşmaya son verecek ve kurtuluşu sağlayacak olan ezilen halkların, işçilerin, emekçilerin birleşik, örgütlü mücadelesidir.

Tacizlere, baskıya, sömürüye karşı ses ver, diren!

Kadın işçiler fabrika duvarları ardında yaşadığı emek sömürsünden, cinsel kimliğine yönelik saldırılara değin pek çok sorunla karşılaşmaktadır. Ancak topluma egemen gerici ataerkil kültürün etkisiyle bu sorunlar ya "sessiz" kalınarak geçitirilmekte, ya da itiraz edilmesi gereken bir konu olarak dahi görülmemekte, adeta kanıksanmaktadır. Kastaş direnişi vesilesiyle kadın işçilerin fabrikalarda karşı karşıya kaldıkları sorunlar bir kez daha görünür hale geldi, gündemleşti.

Kastaş direnişçisi kadınlar fabrikadaki sömürü koşullarının yanında cinsel kimliklerinden dolayı karşılaştıkları sorunlara, formenin ve müdürün aşağılamalarına, tacizlere, mobbing ve diğer onur kırıcı uygulamalara en iyi yanıtı direnerek verdiler. Bugün Kastaş'ta öne çıkan sorunlar, kapitalizmde kadının çifte ezilmişliğinin bir tezahürü olarak yaşanmakta, hemen hemen kadın işçilerin çalıştığı tüm fabrikalarda bir şekilde görülmektedir.

KADIN EZİLMİŞLİĞİNİN KARA ÇEVİRİMİ

Biliniyor ki, kapitalizmin tarihsel gelişim süreciyle birlikte, modern sanayi geliştikçe kadın ve çocuk emeğinin kullanımını da arttırmıştır. Kapitalistler için artık "yaş ve cins farklarına göre farklı giderlere yol açan emek araçları vardır"(*) Tarihsel olarak kadının cinsel ezilmişliği burjuvazi açısından kadın emeğinin daha ucuza mal edilmesinin imkanlarını yaratmış, böylelikle erkek işçi için de ücretleri düşürmenin yolu açılmıştır.

Kapitalist sistem, kendisinden önceki sınıflı toplumlardan miras kalan "kadın cinsinin tarihsel yenilgisini" bu şekilde devralarak günümüze dek devam ettirdi. Kadının ezilmişliği kapitalistlere sadece düşük ücret politikasını genelleştirmelerinde işe yaramamıştır. Bunun yanında, fabrika içi üretkenliği arttırmada da avantaj sağlamıştır. Kadının toplumsal yaşamda ikincil görülmesi, dışlanması ve türlü etkenlerle baskılanması fabrikalarda daha itaatkâr bir işçi olmasını da getirmektedir. Bu anlamıyla kadın işçilerin uzun saatler yoğun emek sömürsüne katlanması daha "kolay" olmaktadır.

Kadın işçilerin topluma egemen ataerkil kültürün etkisiyle fabrikalarda karşı karşıya kaldığı sorunlar çok boyutludur. Kimi iş kollarında aynı işi yaptıkları halde kadınlar erkeklerden hâlâ daha az ücret almaktadır. Öte yandan çalışma yaşamında meslekler geleneksel cinsiyetçi rollere göre sınıflandırılmaktadır. Bu nedenle erkekler daha kalifiye işlerde,

Tüm bunlar toplumsal bir sorun olan kadının yaşadığı çifte ezilmişliğin ne denli derin ve çok boyutlu bir sorun olduğunu bir kez daha göstermektedir. Her koşulda tutulması gereken yol ise bellidir. Örgütlü mücadele ile direnmek! Tacize, baskıya, sömürüye sessiz kalmamak!

vasıflarda çalışırken kadınlar daha özel bir eğitim ve vasıf gerektirmeyen işlerde istihdam edilmektedir. Bunu yaratan pek çok etmen vardır. Ancak öncelikli neden kadınların genel anlamda eğitim imkânlarından erkeklere oranla uzak tutulmaya devam edilmesidir. Ya da kadınlar ev ve çocuk bakımı rollerini yerine getirmek adına bundan feragat etmektedir. Bunda patronların kadını ev içi rolleri gereği "geçici" olarak değerlendirmesi, iş ile ilgili yaptıkları eğitim "yatırımlarını" erkekler üzerinden tercih etmeleri de önemli bir diğer etkidir.

Bu nedenlerle genele vurulduğunda işyerlerinde "sorumlu", "vasıflı" yerlerde kadınlar pek yer alamamakta, formen, ustabaşı vb. konumlarda daha çok erkekler olmaktadır. Ancak dikkat çekilmesi gereken bir diğer önemli nokta ise, bu durumun kapitalistlerce "işin verimliliğini" arttırmada kullanılmasıdır. Genel olarak kadın işçilerin yoğun çalıştığı fabrikalarda sorumlu pozisyonlarında erkeklerin tercih edildiği durumlar çoktur. Zira geleneksel rollerde erkeğin otoriter

baskısı kabul görmekte, itaati kolaylaştırmakta, ağır çalışma koşullarına olası itirazlar bu yolla sindirebilmektedir.

Bu tablonun değinilmesi gereken diğer boyutunda ise bu şekilde kurulan fabrika içi hiyerarşi kullanılarak cinsel istismarların yaşandığı gerçeğidir. Bu Kastaş'ta olduğu gibi cinsiyete dayalı söylemler, hakaret ve baskı olarak yaşanabilmektedir. Kimi yerlerde ise Tuzla Rimaks'ta ya da Manisa ECA grubuna bağlı Valfsel Armatür AŞ'de olduğu gibi fiziksel olarak da yaşanmaktadır. Ne yazık ki toplum içinde kadınları sinikleştiren, korkutan ataerkil düzen nedeniyle bu yönlü taciz vb. uygulamalara karşı kadınların tepkileri pek açığa çıkmayabiliyor. Bilindiği gibi mevcutta tacizcinin ya da tecavüzcünün değil de mağdurun sorgulanıldığı, suçlandığı bir tablo söz konusudur. Yine ataerkil gerici düzenin yarattığı yoz ilişkiler ve geri bilinç koşullarında kimi durumlarda da kadınlar taciz kabul edilecek davranış ve söylemlerin farkında bile olmayabilmektedir. Ya da bunu "doğal" karşılayan ahlaki çöküntünün etkisinde

kalabilmektedir.

ÇİFTE EZİLMİŞLİĞE KARŞI DEVRİMCI SINIF MÜCADELESİNİ BÜYÜTELİM!

Tüm bunlar toplumsal bir sorun olan kadının yaşadığı çifte ezilmişliğin ne denli derin ve çok boyutlu bir sorun olduğunu bir kez daha göstermektedir. Her koşulda tutulması gereken yol ise bellidir. Örgütlü mücadele ile direnmek! Tacize, baskıya, sömürüye sessiz kalmamak!

Kastaş işçileri kadının yaşadığı çifte sömürüyü görünür kılmak için direnişler. Yine Tuzla Rimaks ve Manisa ECA Valfsel Armatür AŞ'de tacize karşı verilen mücadele örnekleri anlamlıdır. Daha öncesinde de Novamed grevinde kadın işçiler karşılaştıkları sömürüye, kadın kimliğine yönelik hakaretlere ve baskılara karşı mücadele yolunu tutmuştu.

Kadın işçiler yaşadığı çifte ezilmişliğe karşı devrimci sınıf mücadelesine katılmalı, başta Kastaş olmak üzere tacizlere, baskıya, sömürüye karşı ses veren direnişlerle dayanışma büyütülmelidir.

(*) Komünist Manifesto

Dünü ve bu günü ile kadın sorunu

Günümüzün en yakıcı sorunlarından birisi olan kadın sorunu; yaşanan cinayetler, tecavüzler ve istismar gibi olayların yanı sıra, kadınları hedef alan yeni saldırı yasaları üzerinden geniş kesimler tarafından tartışılır hale geldi. Tüm bu tartışmalarda erkekler, kadınların yaşadığı sorunların kaynağı olarak gösteriliyor. Kadının toplumda ikinci cins olarak görülüp sömürülmesinin asıl nedenini daha iyi anlamak için insanlık tarihine bakmak gerekmektedir.

Şöyle ki, kültürleri ve insan ilişkilerini araştıran bilim insanları, insan toplumlarının ilk aşamalarından biri olan avcı-toplayıcı toplumları incelemişler. Onlara göre bu toplumlarda kadın erkek arasında eşit bir ilişki bulunmaktadır. Birçok kabiledede de kadın doğurganlık özelliklerinden dolayı kutsanmakta ve günümüz toplumlarından daha özgür ve saygın yaşamaktadırlar. İlkel-komünal toplumlarda kadın günün bir kaç saatinde yiyecek toplayarak, yiyecek ihtiyacının büyük bir bölümünü karşılıyor, erkekler de avcılık yaparak kabilenin et ihtiyacını karşılıyor. Kabile ilişkilerine karşılıklı yardımlaşma ve dayanışma hakim. Yine bu insanların ok, yay, ot, etek, su matarası, süs eşyası ve barınakları dışında malı mülkü bulunmuyor.

Yine avcı-toplayıcı toplumlarla ilgili yapılan incelemelerde, tarımsal faaliyetin başlayıp yerleşik hayata geçilmesiyle birlikte kadın erkek arasındaki eşitlikçi dengenin bozulmaya başladığı görülüyor. Hele ki, tarım devriminin yaşandığı dönemlerde sabanın, evcil yük hayvanlarının kullanılmaya başlanması ve büyük sulama kanallarının açılmasıyla beraber erkeğin üretimdeki rolü gittikçe artıyor. Giderek de kadın toplumsal alandan dışlanarak, ev işlerine ve çocuk bakımına mahkûm hale getirilip eve kapatılıyor. Tabi bu süreç öyle gönüllü ve kendiliğinden gelişmiyor. Tarım devrimini yapan toplumlarda üretimin artmasıyla birlikte tüketilenden fazla artı ürün elde ediyorlar. Bu artı ürün için ambarlar yapılıyor ve daha sonra bu ambarların yanına tapınaklar inşa ediliyor. Bu ambarlardan sorumlu olan kişiler zamanla toplumda yönetici ve imtiyazlı sınıf haline geldiler. Bu üst sınıf, topluluğun ekonomik ve kültürel faaliyetini de yönetmeye başlıyor ve insanlık tarihinde adım adım sınıflı toplumlara geçiş süreci başlıyor. Bu ayrıcalıklı sınıf aynı zamanda kadının toplumdaki yerini ve aileyi tapınak ekonomisi doğrultusunda biçimlendiriyor. Bu duruma en iyi örnek Babil Krallığı'nın,

Özel mülkiyetin kutsandığı sermaye düzeni devam ettiği sürece kadının yaşadığı sorunlar da son bulmayacaktır. Mücadelenin merkezine sınıflı toplumu ve özel mülkiyeti ortadan kaldırmayı almayanların özgür ve eşit bir toplumsal düzen kurmaları mümkün değildir.

Hamurabi Kanunları adlı yazılı hukuk kurallarıdır. Bu kanunlar arasında kadın ve aile ile ilgili bölümler sınıflı toplumla beraber kadının tarihsel yenilgisinin nasıl başladığını göstermektedir. Kanun maddelerinde kadın ve çocuklar hane içinde erkeğe tabi tutuluyor. Ayrıca kadın çocuk doğurup erkeğe, evine iyi bakmazsa erkek isterse onu babasının evine gönderebiliyor, nehre atabiliyor yada yeni bir eş alıp eski eşi hanede köle olarak kullanabiliyor. Yine ilk bulunan kil tabletlerde, kadının tapınakta köle olarak kullanıldığını öğrendiğimizde, kadın ilk köledir diyen Agust Bebel'i anımsarız. Bu süreçten sonra da kadının köleleştirilip, sömürülmesi çağlar boyu devam etmiştir. Sahneye çıkan her yeni sınıf kadının toplumsal konumunu kendi sınıf çıkarı doğrultusunda şekillendirmiştir. Bu durumun gelenekselleşmesiyle beraber kendi durumu kadın tarafından da alın yazısı olarak algılanmaya başlanmış, "hep böyle gelmiş böyle gidecek" gibi bir duygunun kökleşmesine neden olmuş-

tur. Daha sonra bu duruma duyulan öfke asıl kaynağa, yani özel mülkiyetin neden olduğu sınıflı toplum gerçeğine değil de sınıf çelişkilerinin ortaya çıkardığı sonuçlara yönelmiştir.

Günümüzde sınıflı toplumların en gelişmiş olan kapitalist sistemde kadının ezilen cins olma durumuna bir de işçi-emekçi olarak ezilmişlik eklenerek durum daha can alıcı hale gelmiştir. Mülkiyet duygusu ve düşüncesinin kutsallaştırıldığı kapitalist sistemde de kadın erkeğin malı ve mülkü olarak görülmekte; kadın erkekten ayrılrsa dahi erkeğin kadın üzerinde hakkı olduğu varsayılmakta, bu nedenle çoğu zaman kadının yaşamı kısıtlanmakta ya da erkek tarafından öldürülmektedir. Her gün duyduğumuz kadın cinayetleri daha çok bu temelde gelişmektedir. Oysa ki mülkiyetin olmadığı ilkel toplumlarda erkek, kadın üzerinde böyle bir hakkı olduğu duygusu ve düşüncesine sahip değildir.

Emekçi kadınların kendi tarihsel mücadelesine yabancılaşmasını ve yaşanan

bilinç bulanıklığını ortadan kaldırmak için özel mülkiyet düzenini ve sınıflı toplum gerçeğini iyi kavramak gerekmektedir.

Tüm bu tarihsel gerçeklerin ışığında diyebiliriz ki, özel mülkiyetin kutsandığı sermaye düzeni devam ettiği sürece kadının yaşadığı sorunlar da son bulmayacaktır. Mücadelenin merkezine sınıflı toplumu ve özel mülkiyeti ortadan kaldırmayı almayanların özgür ve eşit bir toplumsal düzen kurmaları mümkün değildir.

Kadının kurtuluşu için yapılması gereken şey, sınıfsız, sömürsüz bir dünya için verilen mücadelede kadın-erkek el ele hızlı adımlarla yürümektir.

Kaynaklar;

- 1-Halkların Dünya Tarihi-Chris Harman
- 2-Marksist Dünya Tarihi-Neil Faulkner
- 3- Hamurabi Kanunları –wikipedia
- 4-Sosyalizm ve Kadın—Agust Bebel

Off-shore belgeleri: Hırsızlık, yolsuzluk düzeninin aynası

Off-shore finans şirketi vergi kaçakçısı hırsızların listesini açıkladı. 1970 yılından bu yana kapitalist dünyanın kirliliğini azda olsa ortaya koyan liste, kapitalizmin pisliğinin yeni bir örneği olarak kayıtlara geçti. Belgede vergi kaçakçıları arasında önemli kapitalistler ve kapitalist işletmeler yer aldı.

BELGELERLE ORTAYA SAÇILAN PİSLİK...

Belgelere göre vergi kaçırarak hırsızlar arasında kapitalist dünyanın 12 lideri de yer alıyor. Yine kapitalist devletlerde politika yapan 143 siyasi de belgelerde ifşa edildi. Örneğin Vladimir Putin'in destekçisi olduğu bankalar, şirketler ve arkadaşları offshore şirketlerinde kayıt dışı 2 milyar doları akladı. İzlanda Başbakanı, üç bankadaki milyonlarca dolarlık yatırımlarını offshore hesaplarında gizledi. Daha önce aynı kirlilik Wikileaks belgelerinde yer almıştı. Ancak Off-shore belgelerine yansıyan yolsuzluk ve hırsızlık rakamlarının Wikileaks belgelerinin tam 1500 katı olması dikkat çekici. Belgeler kirlilik içinde yüzen burjuvazi gerçeğinin kanıtı olarak kayıtlara geçti.

Belgelerde Çin Devlet Başkanı Xi Jinping ve Britanya Başbakanı David Cameron'ın offshore şirketleriyle bağı kanıtlandı. Suriye lideri Beşar Esad, Libya'nın eski lideri Muammer Kaddafi ve Mısır'ın eski lideri Hüsnü Mübarek'in gizli hesapları ortaya çıktı. Suudi Kralı, Ukrayna cumhurbaşkanları, Birleşik Arap Emirlikleri, Aliyev'in çocukları, Pakistan başbakanının offshore şirketlerindeki vergisi ödenmemiş kirli servetleri ortalığa saçıldı.

Off-shore belgeleri, büyük kapitalist tekellerin kirli çamaşırlarının da ortalığa saçılmasına yol açtı. Belgelerde 201 bin kapitalist şirketin ve Türkiye'deki 101 kapitalist işletmenin vergi kaçırdığı, hırsızlık yaptığına ilişkin bilgiler yer aldı. Ortalığa saçılan belgeler sadece şu veya bu liderin, ya da şu veya bu şirketin yolsuzluk ve hırsızlık batağında olduğu gerçeğine ışık tutmuyor. Belgeler, hırsızlık, yolsuzluk bataklığı olan kapitalizmin toplumsal yaşamda yarattığı çürümenin düzeyini de ortaya koyuyor.

HIRSIZLIK VE YOLSUZLUĞUN KAYNAĞI KAPİTALİZM!

Kapitalizmin egemen olduğu dünyada hırsızlık ve yolsuzluğun çapı hep belli liderler ve şirketlerle sınırlandırılır. Dahası kapitalizmden kaynaklı olmadığı

propagandası yapılır. Off-shore belgelerinin ortaya çıkmasının ardından da benzer yaklaşımlar ortaya kondu. Bir defa daha bataklığın kaynağı olan kapitalizm aklanmaya, tek tek dünya liderleri ve şirketlerin zaafları üzerinden yaşananlar açıklanmaya çalışıldı.

Off-shore belgeleri kapitalizmin işleyiş yasalarına uymadığı gerekçesiyle, yolsuzluk ve hırsızlıktan geçilmeyen orta gelişmişlikte kapitalist ülkelerin suçlanmasına dayalı bakış açısını da tamamen boşa çıkardı. Zira Off-shore belgeleri yolsuzluğun Türkiye, Hindistan, Pakistan, Yunanistan, İspanya vb. ülkelerle sınırlı olmadığı gerçeğini gün yüzüne çıkardı. İleri kapitalist ülkelerde, emperyalist metropollerde yolsuzluk ve hırsızlığın olamayacağı hayalini yayan propaganda merkezlerinin ipliği de pazara çıkmış oldu.

Yolsuzluk ve hırsızlık kapitalizmin hamurunda vardır. Kapitalizmin egemen olduğu dünyada hüküm süren düzen, aynı zamanda yolsuzluk ve hırsızlık düzenidir. Zira kapitalizmin sömürü üzerine kurulu işleyiş yasaları hırsızlık ve yolsuzluktan beslenir.

Kapitalizmde yolsuzluk ve hırsızlık genel gidişattan bir sapma, ya da yoldan çıkmış tek tek kapitalistlerin eseri değildir. Kapitalistler bir yandan rekabet ederken, öte yandan emek hırsızlığını

her geçen gün daha fazla derinleştirerek artı değerlerini büyütürler. Üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip olmalarına dayanarak milyarlarca işçi ve emekçinin iş gücünü yok pahasına satın alarak, emek hırsızlığını her geçen gün daha da arttırarak servetlerine servet katarlar. Dolayısıyla kapitalizmin 'kuralları' zaten burjuvaların işçilerin emeğiyle üretilen zenginliğe el koymasına, emek hırsızlığına dayanır.

Yolsuzluk ve hırsızlık kapitalizmin işleyiş yasalarının bir sonucudur. Kapitalizm, her bir kapitalisti ve kapitalist işletmeyi rekabetçiliğe, yani rakibini alt etmek için her türden kirli araca ve yöntemle sürükler. Her kapitalist rakiplerinden bir adım önde olmak için giderlerini azaltmaya bakar. Bunun için vergiyi az ödemek ister. Kârını az göstermek için gizli Off-shore hesaplarına dört elle sarılır.

Sözde kapitalist dünya yolsuzluğa, hırsızlığa, kayıt dışılığa karşıdır. Gerçekte ise kapitalizm tüm bu kirli yöntemleri uygular. Örneğin hala Türkiye'de işçilerin yüzde 37'si sigortasız çalıştırılıyor. Dünyada da kayıt dışılığın benzer oranlarda olması tesadüf değildir.

Kapitalistler ve siyasi liderler sık sık yolsuzluk karşıtı konuşmalar yaparlar. Oysa kapitalizmde hırsızlık ve yolsuzluk süreklidir. Yolsuzluk ve hırsızlık sadece kötü kalpli politikacılar ve işbirliğinde ol-

dukları kapitalistlerden kaynaklanmıyor. Kapitalizmin doğasında bulunuyor.

HIRSIZLIK VE YOLSUZLUK DÜZENİNE KARŞI MÜCADELEYE

Yolsuzluk ve hırsızlığın kaynağı kapitalizm insanlığı felakete sürüklüyor. Bunun için dünyada yaklaşık üç milyar insan iki doların altında bir gelire günlük yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Bunun için dünya nüfusunun yüzde kırkını oluşturan bu kitle toplam gelirlerin sadece ve sadece yüzde beşi ile yetinmek zorunda bırakılıyor. Bunun için dünyanın en zengin on kapitalisti, dünya gelirinin yüzde elli dördüne el koyuyor. Bunun için yaklaşık bir milyar insan yatağa aç giriyor, bir buçuk milyar insan ise bir bardak temiz su bulamıyor. Bunun için dünyadaki işsiz sayısı iki buçuk milyarı aşılıyor...

Off-shore hesaplarıyla kanıtlanan yolsuzluk ve hırsızlıkların ifşa olması elbette önemli bir gelişmedir. Ancak asıl önemli olan yolsuzluk ve hırsızlıkların kaynağı olan kapitalizme karşı bir mücadelenin gelişmesidir. Yolsuzluk ve hırsızlığın kaynağı olan kapitalizme karşı mücadelede işçi ve emekçileri özneleştirerek ise sınıf devrimcilerinin önünde duran bir görevdir.

Libya iç çatışmalar, yağma, yoksulluk, sefillik girdabında

Emperyalist savaş aygıtı NATO'nun aylar süren bombardımanlarıyla Kadafi yönetiminin yıkılması, Libya'yı tam bir kaosa sürükledi. Ordunun dağıtıldığı, devlet kurumlarının parçalandığı, eğitim-sağlık gibi temel sosyal hizmet ağlarının yıkıldığı ülkede savaş ağaları başa geçti. NATO'nun savaş uçaklarıyla Libya'ya taşınan "muhalifler" bile birbirleriyle anlaşamazken IŞİD, El Kaide gibi cihatçı terör örgütlerine gün doğdu.

Birleşmiş Milletler Libya Özel Temsilciliği tarafından yapılan açıklamaya göre 6 milyonluk nüfusun 2 milyon 400 bini insani yardıma muhtaç duruma düşürüldü. Dünyanın hem en kaliteli, hem çıkarılması en kolay olan petrol yataklarının bulunduğu ülkede milyonlarca emekçinin insani koşullardan yoksun bir yaşama mahkum edilmesi, NATO tarafından bahsedilen "özgürlüğün" ne anlama geldiğini gösteriyor.

Fransa, İngiltere, ABD gibi emperyalist devletlerin yanısıra Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi gerici bölge devletleriyle de alçaltıcı ilişkiler içinde bulunan Kadafi muhalifleri, biri Trablus'ta biri Tobruk'ta konumlanan iki hükümet kurdu. Bu güdümlü gerici odakları ülke genelinde hakimiyet kurmak bir yana, karargah kurtudukları kentleri bile halen denetleme gücü ve iradesinden yoksun kaldılar.

Petrol alanlarını yağmalayan emperyalistlerle işbirlikçileri bu küçük ülkenin iki hükümet ile birçok dinci çete tarafından parsellenmesiyle ilgilenmediler. Zira ne Libya halkının yaşadığı felaketler ne çeteler arası savaşın devam eden yıkım ve katliamları yağmacıların ilgi alanlarına girebiliyor. Ülkenin halkı yoksulluk ve

acılar içinde kıvrılırken, birçok kentte devam eden çatışmalardan dolayı sokaklarda ölüm kol gezerken, yağmacılar dünyanın en kaliteli petrolünü gasp etmenin keyfini sürüyorlar.

Yağmacıların vurdumduymazlığı IŞİD'in petrol alanlarına saldırmasına kadar devam etti. Ülkenin doğusunda bulunan "petrol hilali" IŞİD tarafından tehdit edilince endişeye kapılan yağmacılar, Trablus merkezli Milli Genel Kongre ile Tobruk merkezli Libya Temsilciler Meclisi arasında anlaşma sağlanmasını istediler. Yağmacılar, Libya halkının tarumar edilen hayatlarını düzeltmek için değil, petrolden aldıkları ganimetin güvence altına alınması için iki hükümetin birleşmesini istediler.

Libya'da, krizin sona ermesi için Birleşmiş Milletler (BM) gözetiminde bir yıl süren görüşmelerin ardından, "Libya

Siyasi Antlaşması" geçen Ocak ayında imzalanmıştı. Vurgulamak gerekiyor ki bu anlaşmaya ancak IŞİD saldırıları başladıktan sonra varıldı. Nitekim anlaşmanın imzalandığı günlerde açıklama yapan BM Libya Özel Temsilcisi Martin Kobler, IŞİD'in, Ras Lanuf ve Sidra limanlarına yaptığı saldırıyı kınamış, "Libya'da siyasi anlaşmanın uygulamaya konmadığı her gün IŞİD için bir kazançtır" ifadelerini kullanmıştı.

Söz konusu anlaşmanın üzerinden üç ay geçmesine rağmen, pratikte kayda değer bir gelişme olmadı. Tersine durum daha da vahimleşti. Destekçileri arasında AKP iktidarının da bulunduğu Trablus'taki hükümetin ayakta durmakta bile zorlandığına dair haberler var. Zira hem iki hükümet, hem dinci çeteler arasında rant ve alan kapma savaşı devam ediyor.

İşbirlikçileriyle birlikte petrolü yağmalayanlar, ülkede merkezi bir otori-

tenin kurulmasının önünde engeldirler aynı zamanda. Zira ülkeyi IŞİD, El Kaide gibi cihatçılara peşkeş çekenler, iş bu dinci terörle savaşmaya gelince ortada yoklar. Onlar sadece petrol yağmasıyla iştiğal ediyorlar. Petrol alanlarını tehdit eden IŞİD'e karşı savaşmayı yine Libyalıların sırtına yıkıyorlar.

Libya'daki vahim tablonun yakın gelecekte düzelmesi yazık ki olası görünmüyor. Çünkü savaş ağaları arasında sıkışan halk, kaosun bedelini öderken, bu vahim duruma son verebilecek bilinç ve örgütlülüğünden halen yoksun durumda. Bu da çeteler arası alan kapma ve rant savaşının devam edeceği, halkın ise bu gerici savaşın kurbanı olmaktan kurtulabilmesinin zaman alacağına işaret ediyor.

İlerici birikim emekçilerle buluşup devrimci siyasal örgütlülüğünü inşa edene kadar Libya halkının bu vahim kaostan çıkış yolu bulması mümkün görünmüyor.

Paris'te öğrenciler "El Khomri" yasasına karşı ayakta

Fransa'da işçiler, emekçiler ve gençlik Çalışma Bakanı'nın adıyla anılan yeni kölelik yasasına karşı haftalardır eylem halindedir. "El Khomri" yasası haftalık 35 saatlik çalışma süresini 60 saate yükseltmeyi öngörüyor. Devlet yasa sayesinde işten çıkarmaları kolaylaştırmayı da planlıyor. Saldırı en başta işçi sınıfını hedefliyor. Bu adımlar sözde "sosyal devletin" de yavaş yavaş sönümlenmesi anlamına geliyor.

5 Nisan'da Paris'te polis şiddetine ve "El Khomri" yasasına karşı 1500 kişi eylemdeydi. Polis yürüyüşü engelledi ve

ardından azgınca saldırıya geçti. Eylemcilerin bir kısmı polis tarafından iki saat boyunca çemberde tutuldu. Bu esnada 130 öğrenci gözaltına alındı.

Yasaya karşı 9 Nisan günü Fransa genelinde 200 yerde eylemler yapıldı. İşçi sendikalarından CGT, FO, FSU, Solidaires ve gençlik örgütlerinden Unef, UNL, Fidl'in çağrısıyla yapılan eylemlere toplam 500 bin kişi katıldı.

Paris'teki Republique Meydanı'nda toplanan işçiler yasanın geri çekilmesi ve daha fazla çalışma yerine 32 saat, 5 gün yerine 4 gün çalışma taleplerini hay-

kırdı. Gençlik kortejlerinde de gerici yasalara ve güvencesizliğe karşı sokakların terk edilmeyeceği haykırıldı.

Polisin taciz ve saldırılarına karşı yürüyüş Nation Meydanı'na kadar sürerken burada ise artan tacizler sonucunda çıkan çatışmalar saatlerce sürdü.

SINIRLI İYİLEŞTİRME

Yapılan kitlesel eylemler karşısında Fransa Başbakanı Manuel Valls 11 Nisan'da en büyük öğrenci sendikası UNEF'in de aralarında bulunduğu genç-

lik örgütleriyle görüşmek zorunda kaldı.

Görüşme sonrasında Valls, gençlik istihdamına yönelik birtakım iyileştirmeler yapılacağını açıkladı. İyileştirmeler, gençlerin istihdamında kısa dönemli sözleşmelere ve yarı zamanlı çalışmaya yönelik birtakım sınırlamalar ve ek vergi yüklerini kapsıyor. Yani gençliğe yönelik iş güvencesi için patronlara "teşvik" niteliği taşısa da gençliğin taleplerinin karşılanmasına ve sorunların çözümüne yaklaşmıyor.

UNEF, açıklanan sınırlı iyileştirmeyi olumlu karşılasa da 28 Nisan'da yapacakları eylemin geçerli olduğunu söyledi.

Yağma ve sömürü üzerine kurulu zenginlik

Türk sermaye devleti bu kez de "İslam İşbirliği Teşkilatı" adlı kirli ittifakın 13. zirvesine ev sahipliği yaptı. 20'nin üzerinde devlet ve hükümet başkanı, devlet başkan yardımcıları, müsteşar ve büyükelçi 14 Nisan'da bu zirveye katıldı. Zirveye katılanlardan birisi de, Suudi Arabistan Kralı Selman bin Abdülaziz'dir.

Salman bin Abdülaziz, söz konusu kirli ittifakın en ateşli savunucusudur ve elbette bu kirli ittifakın iki gün süren toplantısına, kendileri gibi kirli olan İslam devletleri ile işbirliğini geliştirmek, bu anlama gelmek üzere yeni ilişkiler kurmak, bu ittifakı daha da genişletmek ve bunun sorunlarını tartışmak için geldi.

Ne var ki, Selman bin Abdülaziz, Türkiye'ye adım atar atmaz bir kez daha, öncelikle sahip olduğu ve sergilemeden edemediği devasa zenginlikle gündem yarattı.

Hatırlanırsa baştan aşağı çağdışı olan bir rejimin temsilcisi olan Kral Selman, daha önce G7 zirvesi vesilesiyle ve bin kişilik bir heyetle Antalya'ya gelmişti. Mardan Palas Otelini kapatmış, özel açıcılar ve uşaklar tutmuş, otele girişe kırmızı halılar serdirmiş, tüm bunlara karşılık olarak, tam 18 milyar dolar ödemişti. Deyim yerindeyse adeta bir servet harcamıştı.

Bu, devasa zenginliğin ve servetin sahibi zat, 2015 yılında, 700 kişilik bir heyetle Fransa'nın Cote d'Azur bölgesine gitmiş, buradaki plajları kapatmış, yine bir servet harcamıştı. Son derece çağdışı biçimde sergilediği bu ihtişamlı zenginlik, istisnasız bölgedeki tüm Fransızların

açık ve yoğun tepkisini çekmişti.

Suudi Kralı Selman bin Abdülaziz gerçekten de devasa bir zenginliğe sahiptir ve her defasında, gideceği yere, kendisinden önce bu zenginliği gitmekte, politik ve diplomatik icraatlarından çok bu zenginliği konuşulmaktadır. Her yerde ve her defasında bu zenginliği sergilemek onun çok özel bir zevki olarak öne çıkmaktadır.

Hiç kuşkusuz bu şaşaalı zenginlik, öncelikle emekçilerin yoğun sömürsünün, emeğinin ve alınterinin eseridir. Deyim uygunsuz emekçi kanı ile elde edilmiştir. Bu zenginliğin bir önemli diğer kaynağı ise, yıllardır uşaklığını yaptıkları, başta ABD olmak üzere emperyalistlerle ortaklaşa yağmaladıkları zengin petrol kaynaklarıdır. Ülke içinde ve dışında elde edilen her türden kirli ihale, yolsuzluk, rüşvet, en son olarak Panama Belgeleri

ile deşifre olan kara para aklama, vergi kaçırma ve servetine servet katan hırsızlık vakaları bunları tamamlamaktadır.

YIKILMAYI BEKLEYEN ÇAĞ DIŞI BİR REJİM

Suudi Kralı Selman bin Abdülaziz Körfezin en çağdışı ve kanlı diktatörlerinden, Suudi rejimi de Körfezin en kirli, en kanlı ve en karanlık rejimlerinden birisidir. Bölgenin dinci-gerici, çağdışı diğer devletleri gibi Suudi Arabistan ve Kral Selman da emperyalizmin yeminli işbirlikçisidir. Amerikancıdır, NATO'cudur. Onların çıkarlarının bölgedeki bekçisidir. Ateşli biçimde savunduğu, genişletmek için yoğun çaba harcadığı İslam İşbirliği Teşkilatı ve oluşturmaya çalıştıkları İslam Ordusu ise, kendi yoksul halkı dahil olmak üzere, bölgenin mazlum halklarını hedef alan

gerici bir politikadır.

Bu kanlı ve karanlık rejim yıllardır kendi halkına kan kusturmaktadır. Dahası, Yemen'de yoksul Husilere dönük kanlı savaşın dolaysız tarifidir. Bahreyn'i işgal edip halk isyanını bastıran da keza Suudi rejimi ve onun işgalci ordusuydu. Savaş çığırtkanlığında Türk sermaye devleti ve Erdoğan'la yarışmaktadır. Sünni ekseninin en ateşli savunucusudur. El Kaide, IŞİD ve El Nusra çetelerini finanse etmek, korumak, olanaklarını onlara açmak, kirli ve karanlık diğer suçlarıdır.

Ortadoğu'daki çağdışı diğer rejimler gibi, Suudi rejimi de tastamam Kral Selman bin Abdülaziz ve ailesinin bir aparatına dönüşmüştür. Kralın, ailesinin ve en yakın çevresinin kirli çıkarlarını korumaktadır. Varlığını tümüyle zora dayalı biçimde sürdürmektedir.

Almanya'da ırkçı-faşistlere geçit verilmedi

Türkiye'de kirli savaş ve katliamlarını sürdüren, devrimci-ilerici güçlere, yönelik saldırılarını tırmandıran Türk sermaye devletinin 10 Nisan'da Almanya'da yaptırmak istediği ırkçı-faşist eylemler devrimci, ilerici güçlerin kaşı eylemleriyle boşa düşürüldü. Almanya'nın 30'a yakın kentinde yapmak istedikleri eylemlerde Türk faşistleri hüsrana uğrarken Alman polisi de ırkçı-faşist grupları koruma altına alarak devrimci, ilerici güçlere saldırdı.

Köln Ebertplatz alanındaki eyleme 5 bin kişi bekleyen faşistler 300-400 kişiyle ancak toplanarak Kürt halkına, devrimci ve ilerici güçlere kin kusarken polis korumasına güvenerek Kürt kurumlarına saldırmaya kalktılar.

Yerli ve Türkiyeli ilerici ve devrimci kurumlar, Kürt ve Alevi kitleleri de aynı saatlerde Dom Meydanı'nda toplandı. Eylemde AKP gericiliği, kirli savaş ve Kürdistan'daki katliamlar teşhir edildi. Mitingde Avrupa DGB'nin de bulunduğu kurumların temsilcileri konuşma yaptı.

İrkçı-faşist grupların saldırılarına da sert şekilde yanıt verilerek faşistler püskürtüldü. Faşistleri korumaya alan Alman polisi ise devrimci, ilerici güçlere saldırarak onlarca kişiyi gözaltına aldı.

Dom Meydanı'nın yanı sıra Köln'ün farklı noktalarında da faşistlere karşı eylemler yapıldı ve çatışmalar yaşandı.

Stuttgart'ta şehir merkezinde toplanan yaklaşık 300 faşiste karşı devrimci, ilerici güçlerin sayısı ise 2000 civarında

oldu.

Enternasyonal dayanışma içinde gerçekleştirilen eylem karşısında ezilen faşistler ancak polisin koruması altında yürüyebildi. Yaklaşık 2500 polisin korumaya aldığı faşist grup, gözlerden uzak ara bir sokakta alelacele miting yapabildi.

Devrimci, ilerici güçlerin eylemi ise coşkulu bir atmosferde geçerken, Alman polisinin gaz bombalı saldırısıyla karşılaşıldı ve ondan fazla kişi gözaltına alındı.

Frankfurt'ta BİR-KAR'ın da aralarında bulunduğu güçler faşistlerin eylem alanına 100 metre mesafede miting düzenledi.

Büyük bir coşku ve kararlılığı alanda sergileyen kitlenin yanı sıra gençler de

faşist grupların muhtemel yürüyüş yapabileceği güzergahlarda blokaj yaparak hazır bulundu. Miting için binlerce kişinin toplanacağı iddiasında bulunan faşistler, polisin de korumasıyla yalnızca 70'e yakın kişinin katılımıyla toplandı. Böylelikle faşist yürüyüş fiyaskoyla sonuçlanırken anti-faşist platformun örgütlediği karşı eylem de faşizme geçit vermemenin coşkusuyla sonlandırıldı.

İlerici ve anti-faşist potansiyelin yoğun olduğu **Bielefeld**'de de ırkçı-faşist gruba gerekli yanıt verildi. Bielefeld ve çevresinden gelen ilerici, devrimci güçler yaklaşık 500 kişilik bir katılımı yürüyüş yaptı.

Bielefeld Jahnplatz'da toplanan kitle yürüyüşü tren garında sonlandırdı. Bu eylem karşısında Türk faşistleri ise planladıkları yürüyüşü iptal ettiler.

KÖLELİK DÜZENİNE KARŞI 1 MAYIS'A!

BDSP

**Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu**